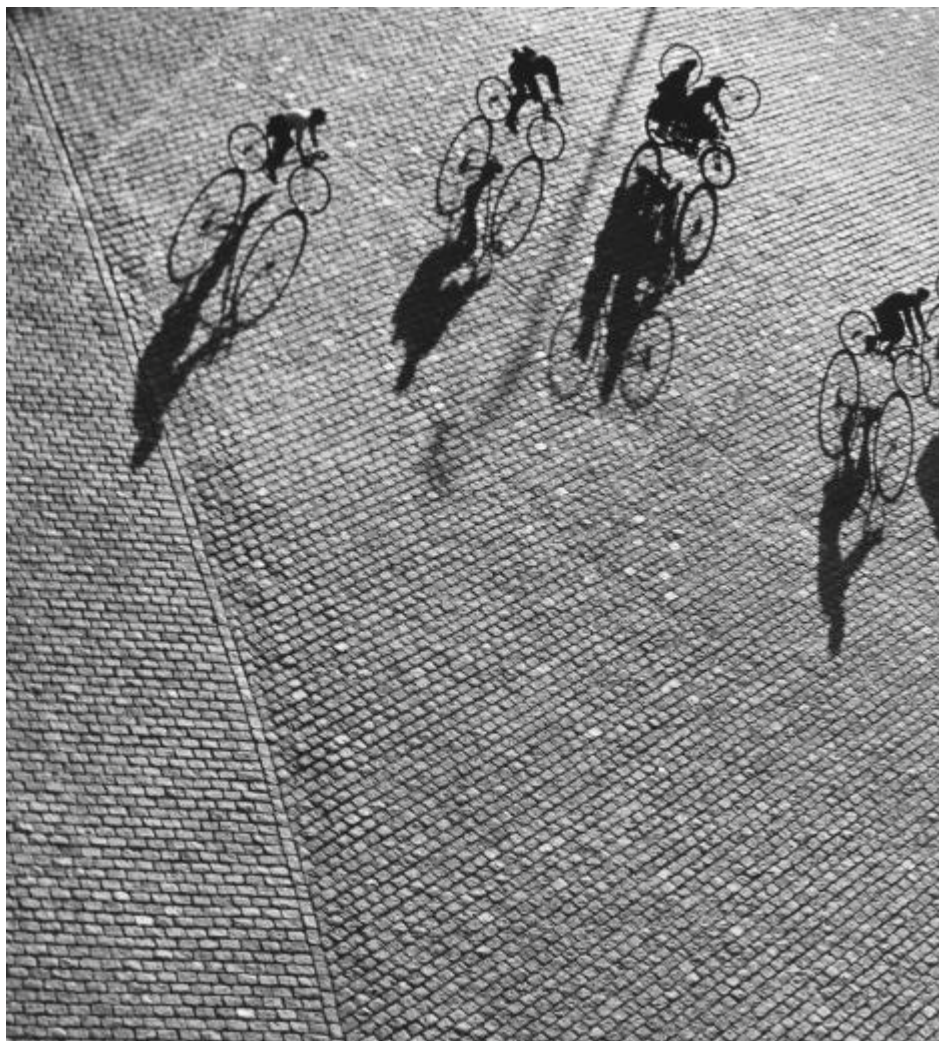

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XX. évfolyam 7. szám - 2011. április 6.

Emlékeztető az Iskolatanács 2011. február 22-i üléséről

Jelen voltak:

Osztályok	Diákok	Szülők
JOKER	Füstös Viktor	–
L-ME	–	Horváth Anna
NOVA	Ruzsa Rania	–
Déjà vu	Takács Márton	Kocsis Anikó
HaRibó	–	Szántó Katalin
MannA	Hahn Zsófia	Dede Katalin
Fibonacci	–	Philipp Tibor
Hoppá	–	–
ZOÉ	–	Kisberk Mária
CLASS	Sebők Luca	–
NEON	Trafikant András	Halmos Júlia
Poligon	–	–
ADSL	–	Holly Tünde
Színe-JáVa	–	Farkas Éva
TiBor	–	Bartokné S. Tóth Krisztina
GamMa	–	–
Non-stop	–	–
Pokoli 13	–	
Polinézia	–	
PoliFoM	–	
Tanerők	Diósi Alojzia, Hartmann Ibolya, Jakab Judit, Szász Kata	
Vendégek	Lukács Laura (MannA), Visnyei Kata (CLASS)	

Napirend:

1. Az Iskolatanács hatáskörének ügye, kérdése, problémája.
2. A féléves tanulmányi eredmények és hiányzások értékelése.
3. Az iskola beiskolázási helyzete, a kampány eredményessége.

1. Philipp Tibor összefoglalta az előző ülés óta folyó szűk körű levelezést, mely az IT-tagok ímellistáján bonyolódott. Azt szorgalmazta, hogy a januári ülésen napirendként szereplő dohányzási ügyet minősítse a testület nem pedagógiai kérdésnek, ezzel vonja saját hatáskörébe, majd döntsön róla.

Tibor hangsúlyozta, hogy nagymértékű érdektelenséget tapasztal az iskolai közéleti kér-

dések iránt az IT-tagok, az iskola-polgárok és a honlapolvasók körében egyaránt. Szerinte: noha az IT a Politechnikum legmagasabb szintű döntéshozó szerve, mégsem él az SZMSZ-ből fakadó jogaival és lehetőségeivel, és hovatovább gittegy-lethez hasonló. Ezért erősen javítandó a munkája.

A hozzászólók egyike javasolta, hogy a dohányzási ügyet ne bolygassuk, amíg az új szabályozás próbaidőszaka tart, és nem ismerjük a tapasztalatokat. Akkor térjünk rá vissza, ha már lehet következtetéseket levonni.

A továbbiakban az IT ténykedéséről, jogairól, teendőiről mondta el több tag a véleményét: Az Iskolatanács konzultatív szerepe a fontos;

Az Iskolatanács az iskola legfőbb döntéshozó szerve – nem szakmai, nem pedagógiai kérdések esetében, az a kitétel pedig, hogy az IT maga dönt arról, mely kérdések ezek, a legnagyobb szabadságot jelentheti,

Az IT dolga a folyamatos számonkérés, az ellenőrzés. A mértékletesség szem előtt tartásával kell hogy felügyelje a Politechnikumban végbemenő tevékenységeket, változtatásokat, döntéseket, illetve követnie kell a határozatok végrehajtását.

Az IT feladata a jobbítás. Örködni kell azon, hogy a Politechnikum működése az iskolapolgárok boldogságát szolgálja-e.

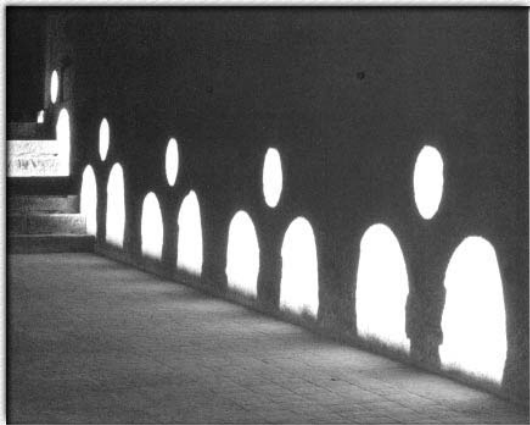
Az Iskolatanács dolga az, hogy legyen. Mivel egy demokratikus intézmény, ezért működésében alapvetően nem hatékony. Nehéz a feladatkörét formalizálni, a napirendjét programozni, hiszen „ars poeticája” az előre nem tudható problémák kezelése, a kreatív kérdésfelvetés. Mégis minden tag – de különösen az újak – érdeke az, hogy a testület működése valamelyest formalizált, áttekinthető és célirányos legyen.

Az IT akkor működhet eredményesen, ha a napirendi ügyeket végiggondolja, körültekintően megtárgyalja, majd lezárja.

Az Iskolatanács a Politechnikumban monitoring funkcióval bír.

2. Az IT-titkár röviden tájékoztatott a féléves eredményekről. Megállapította, hogy a „Tanulás mint érték” kampány eredményes volt, javultak a tanulmányi eredmények és csökkentek az igazolatlan mulasztások a tavalyihoz képest. (A kimutatásokat Ibolya elküldi a levelezőlistára.)

3. A beiskolázással kapcsolatos kampány nagy erőket mozgató meg, számos területen megjelent (nyílt órák, honlap, médiaszereplések, reklámok, bonrendszer stb.), és a hetedikbe jelentkező tanulók száma a határidőre meghaladta, a kilencedik osztályba megközelítette a tavalyit.

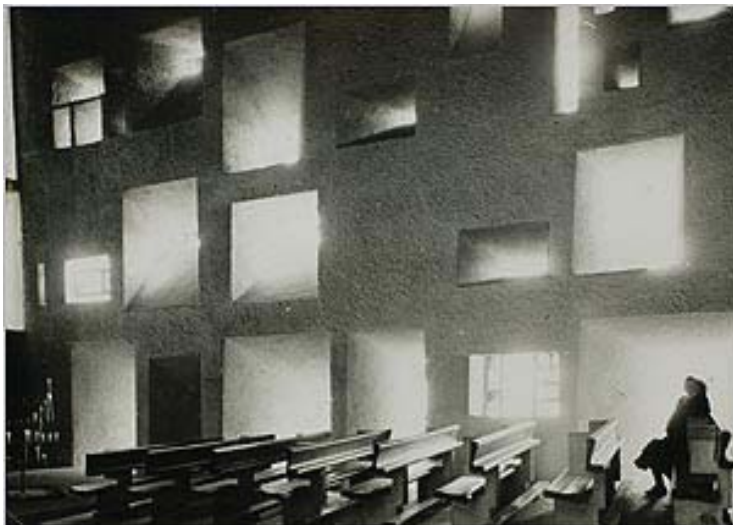
A következő ülés időpontja: 2011. április 5., 16:30. Témái:

- Az iskolai késések (az okok feltárása; ötletroham a késések elleni küzdelemmel kapcsolatban)
- Az új dohányzási szabályozás tapasztalatai
- A szakköri munkák értékelése (a március 10-i tehetség-nap tapasztalatai)
- A Soroló változtatását kidolgozó munkabizottság előterjesztésének megvitatása, döntés
- Tájékoztató a tutoriális rendszer működéséről
- Az elmaradt „házi feladat” megbeszélése (a diákönkormányzat létjogosultságát alá-támasztó tevékenységi körök összegyűjtése)
- Ibolya ígéretet tett rá, hogy a márciusi ülésre eltérő színű névkártyákat készít a szülő, diák és tanár IT-tagoknak.

Következő összejövetelen a szülők töltik be a levezető elnöki szerepkört.

2011. február 27.

Jakab Judit, jegyző

Helyesbítés

Elnézést kérek a statisztikakészítő nevében Galambos Nikolettától (GamMa), hogy a februári Poligráfban a tanulmányi top30-ból kimaradt a neve, pedig kitűnő volt a bizonyítványa.

Ezúton is gratulálok a nagyszerű eredményhez!

A szerk.

Iskolabírószági határozatok

Dohányzási ügy

Időpont: 2011. március 1. 15:30

Bírók: Molnár Zsuzsa szülő, Krizsán Lili diák, Kraviánszky Anna tanár

A panaszolt: egy tizedik osztályos tanuló

A panaszosok: az osztályfőnökök és az egyik koordinátor

Résztevők: az egyik osztályfőnök, az egyik szülő, egy érdeklődő IB tag

Előzmények: A panaszoltat elsőként a szakmai koordinátor jelentette fel illegális dohányzásért, majd nem sokkal később osztályfőnökei is ugyanezt tették sorozatos kéréssei okán. A tárgyalás megkezdéséig egyik problémakörben sem történt pozitív változás, sőt, a tanuló a feljelentések hatására nemhogy összeszedte volna magát, hanem még fokozta a korábbiakat: egyrészt a tárgyalás napjáig öt dohányzási strigulája gyűlt össze az új rendszer bevezetése óta, másrészt az osztályfőnökökkel megállapodottakhoz nem tudta tartani magát.

Tárgyalás: A tanárbíró ismertette az osztályfőnökök illetve a szakmai koordinátor által benyújtott panaszokat, majd azt kiegészítette a panaszoltnak a feljelentések óta tapasztalt viselkedésével, valamint a tanuló korábbi iskolabírószági ügyével, hangsúlyozva, hogy annak a tárgyalás napján már nem volt hatályban lévő büntetési fokozata.

Az Iskolabírószág először a késések ügyét tárgyalta. Az osztályfőnök ezt kiegészítették azzal, hogy ebben a tanévben két egy-egy hónapos szerződést is kötöttek a panaszolttal, amelyekből egyiket sem tudta betartani. Először (október–november) 8:05-re kellett volna beérkeznie, ami a panaszoltnak egy hónap alatt egyszer si-

került. A második szerződésben (január–február) már 8:10-ben állapodtak meg a felek, de ezt is csak egy hónapban négy-szer sikerült tartania a tanulónak. Az Iskolabírószág azon kérdésére, hogy miért fessegeti a határokat, a panaszolt azt válaszolta, hogy nem szándékosan késik el, egyszerűen elúszik az idővel reggelente. Az Iskolabírószág a panaszolttal és édesanyjával együttműködve próbált megoldásokat keresni a reggeli helyzet kezelésére. Ezek után az Iskolabírószág a dohányzással kapcsolatos feljelentést tárgyalta. A dohányzási ügyet az iskolabíró azzal egészítette ki, hogy a feljelentés óta a panaszolt öt alkalommal a dohányzásra kijelölt helyen tartózkodott és dohányzott. Mivel nincs dohányzókártyája (16 éves), erre engedély nincs, minden alkalommal strigulát kapott az új szabályok értelmében. Az Iskolabírószág kérdésére, hogy miért dohányzik, a panaszolt elmondta, hogy nem nikotinfüggő, csupán a társaság miatt jár hátra, és nem jelent problémát számára az, hogy dohányzás nélkül kibírjon hat órát. Az édesanya egyáltalán nem támogatja gyermeke káros szen-

vedélyét, szeretné, ha nem dohányozna. Összességében a tárgyaláson a panaszolt nagyon együttműködő volt, elismerte, hogy többször hibázott, és megtesz bármit, amit az Iskolabíróóság büntetésként ki szab, de önállóan nem tudott felajánlani konkrét vállalásokat, csak annyit, hogy megígéri, nem fog dohányozni, és igyekszik időben érkezni.

Határozat: Az Iskolabíróóság döntése szerint a panaszolt büntetése szigorú megrovás, amelynek hatálya 2011. június 15.

Mellékbüntetésként a panaszolt az alábbi kötelezettségeknek kell, hogy eleget tegyen:

1. Továbbra is vezeti a feketelistát minimum egy hónapig (visszahívásig, lásd később). Legkésőbb 8:05-re kell érkeznie. Ha elkésik, a nap végén 45 perccel tovább kell maradnia, és a különböző szaktanárok által kijelölt feladatokat kell elvégeznie, majd ezeket az idő lejártával bemutatnia. Azt, hogy kinek mutatja be a feladatokat, minden alkalommal az iskolabíróóval kell egyeztetnie. Egy késés (napközbeni is lehet) 1 x 45 perces pótlást jelent.
2. Egy hétig a panaszolt minden nap részletesen leírja a reggelét, hogy együtt ki tudjuk találni, hol tudna időt nyerni és kis átszervezéssel javítani a fennálló helyzetet.
3. A panaszolt nem kaphat bérletet a második félévre (bukása miatt nem releváns).
4. A panaszolt nem gyűjthet rá a Politechnikum területén, sem zárt helyen, sem kint az udvaron.
5. A panaszolt mozgásteret korlátozódik. Március 2-től április 1-jéig a szünetekben nem tartózkodhat az udvaron, csak abban az esetben, ha testkultúra-órára megy át a Tornaházba. Saját

felelőssége, hogy ne menjen ki az udvarra szünetekben, erre külön felügyelő személyzetet nem jelölünk ki. Ha a panaszolt akár csak egyszer is megsérti a 4. illetve az 5. pontban foglaltakat, az azonnali IB feljelentést von maga után. 6. A határozat kézhezvétele után egy hónappal ismét megjelenik az Iskolabíróóság előtt visszahívásra.

Indokolás: Az Iskolabíróóság súlyosbító körülményként értékelte, hogy a panaszolt többszöri figyelmeztetés ellenére több háttart átlépett, és semmit nem tett a változás érdekében, ezáltal a végső megoldást, azaz az Iskolabíróóságot választva. Azt viszont enyhítő körülményként értékelte, hogy együttműködést tanúsított, és ígéretet tett arra, hogy bármit megtesz, amit kérnek tőle.

2011. március 4.

Az Iskolabíróóság nevében:

Kraviánszky Anna

* * *

Igazolatlan távolmaradási ügy

Időpont: 2011. 03. 09.

Bírók: Szöllösi László szülő, Varga Zsófia diák, Kocsis Márta tanár

A **panaszoltak:** két tizenegyedik osztályos tanuló

A **panaszosok:** a két osztályfőnök

Résztevők: az egyik fő és Szilvásy Zsuzsanna

Előzmények: Az előző határozat értelmében a bíróságnak meg kellett vizsgálni a határozatban foglaltak végrehajtását. Időközben a testkultúra munkacsoport is panasszal élt ellenük, mivel panaszolt¹-nek 450 perc, panaszolt²-nek pedig 405 perc igazolatlan mulasztása keletkezett felszere-

lés hiánya miatt. Ezeket nem pótolták, illetve panaszolt¹ nem tartotta be a testkultúra munkacsoporttal kötött szerződést.

Tárgyalás: A panaszoltak beszámoltak a hiányzásairól, a késésekről, a tanulmányi eredményükről. A hiányzások száma csökkent, a reggeli késéseké nem. Tanulmányi eredményük javult, de képességeik alapján sokkal jobb eredmény is elvárható lenne. A testkultúra-órai hiányzásokról illetve azok pótlásáról időben értesültek a panaszoltak, mégsem vettek részt a pótlásokon.

Az osztályfőnök elmondta, hogy határozott fejlődés mutatkozik a korábbi tárgyaláshoz képest, ez leginkább a panaszoltak órai működése során érhető tetten. Viszont nagyon lassú ez a változás, és leginkább csak akkor következik be, ha a tanulók fenyegetve érzik magukat.

Határozat: Az Iskolabíróság döntése szerint mindkét panaszolt fegyelmi büntetése felfüggesztett kizárás, amelynek hatálya 2011. június 15.

A késések visszaszorítása érdekében a tanév végéig mindkét panaszoltnak reggel 8:00-ra kell megérkeznie a Politechnikumba, az érkezés időpontját a titkárságon fel kell jegyezni.

A testkultúra-órai hiányzásokat május 15-ig pótolni kell. Ennek ütemezéséről a panaszoltaknak egyeztetni kell Láng Andreával. Panaszolt¹-nek a panasz kézhezvételétől számítva egy héten belül pótolni kell az írásbeli beszámolót.

A bíróság május 15-én rátekingt a pótlásokra és a késésekre.

Amennyiben a panaszoltak nem teljesítik a határozatban foglaltakat, akkor újabb iskolabírósági tárgyalásra kerül sor.

Indoklás: A bíróság értékelte, hogy elindult a változás, de nem minden területen, és ennek tempója nem elégséges. Súlyosbíító körülményként értékelte a testkultúrával kapcsolatos problémát.

2011. március 21.

az Iskolabíróság nevében Kocsis Márta

XII. Nagy Durranás 2011

BALATON-TEKERETTYE

Április 15-16-17. (péntek estétől vasárnap estig)

Folytatva a hagyományt, ismét útra kelünk borsodi barátainkkal (Sajókazáról és Edelényből) karöltve. Idén a Balaton körül(belül) fogunk biciklizni.

Már pénteken kerékpárra pattanunk (igaz, csak kis időre, a pályaudvarig). A Poliból való indulás után vonattal utazunk Balatonfüredre, ahol éjszakára megszállunk. Másnap reggel biciklivel haladunk tovább. A szombat éjszakát Balatonfenyvesen töltjük. Vasárnap a kerek táv megtétele után Siófokról hazavonatozunk, majd együtt bekerekezünk a Poliba.

A teljes táv kb. 180 km.

Természetesen ezt a távot nem egy szuszra, hanem részletekben, kb. 15–20 km-enként tesszük meg. Az egyes szakaszok között a terepviszonyoktól függően 20–30 perces pihenők lesznek. Mindenki ugyanazt az utat ugyanazon az úton fogja megtenni. Vasárnap késő délután a Poliban egy közösen elfogyasztott, szolid vacsorával ünnepeljük meg nagyszerű teljesítményünket.

Részletek

1. nap (2011. április 15.)

Találkozás: pénteken délután (15:30-kor) a Poliban. Felpakolás a teherautóra, majd indulás biciklivel a pályaudvarra.

Indulás: 18:01-kor a Déli vagy a Kelenföldi pályaudvarról, ezt még a MÁV-osokkal egyeztetnünk kell, hogy hol célszerűbb a kerékpárokat felpakolni a vonatra.

Érkezés: 20:53-kor a balatonfüredi vasútállomásra, lepakolás a vonatról, majd kerekedés a szállásra. Elhelyezkedés barátkozás, vacsora saját tarisznyából. Alvás.

2. nap (2011. április 16.)

Ébresztő: kb. 6:00-kor, rendrakás, pakolás stb.

Indulás: 7:00-kor, Irány a Balaton (Balatonfenyves)!

Érkezés: kb. 18:00–19:00-kor Balatonfenyvesre. Lepakolás, elhelyezkedés, barátkozás, főzés, közös vacsora.

Takarodó, mély álomba szenderülés: 22:00–22:30 körül.

3. nap (2011. április 17.)

Ébresztő: kb. 6:00-kor, rendrakás, pakolás stb.

Indulás: 7:00-kor, Irány a Balaton (Siófok)!

Érkezés Siófokra: kb. 14:30-kor. Felpakolás a vonatra. 15:00-kor utazás Budapestre.

Hazaérkezés: 16:40-re a Kelenföldi pályaudvarra, majd tekerés a Poliba. Pakolás, fotózás, közös vacsora.

IRODALMI HÁZIVERSENY

A FEBRUÁRI KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSEI

I. Ki mondta?

Horatius szerint „az ember számára nincs túl nehéz.”

Gorkij mondta, hogy „életemben az első örömet az első könyv okozta.”

Mark Twain tanácsolja, hogy „először ismerd meg a tényeket, elferdíteni ráérsz később is.”

Shakespeare: Hamletjében hangzik el, hogy „örült beszéd, de van benne rendszer.”

Descartes szerint „nincsen semmi, ami igazságosabban van elosztva az emberek között, mint a józan ész, mert mindenki azt hiszi, hogy jutott belőle neki.”

II. Anagrammák

RAGITICSHETAHA = Agatha Christie

PHETSINGKEN = Stephen King

NEYEPIERHATSEM = Stephanie Meyer

LORWIGN = Rowling

KLOTNIE = Tolkien

III. Fordítások

Karinthy Frigyes nevéhez fűződik a Micimackó magyar fordítása.

A Micimackó latin fordítása Lénárd Sándor műve.

Legutóbb Petri György fordította le Molière: A mizantróp című darabját.

Shakespeare: Szentivánéji álmját Arany János, Csányi János, Eörsi István, Nádasy Ádám is áttette magyarra.

IV. Közmondások

A kevesebb néha több.

A szem a lélek tükre.

A vér nem válik vízzé.

Ahány ház annyi szokás.

Jó pap holtig tanul.

Jobb későn, mint soha.

Kétszer ad, ki gyorsan ad.

Ki korán kel, aranyat lel.

Lassú víz partot mos.

Száz szónak is egy a vége.

V. A művelt szó idegen nyelveken

kultúrny – szlovák

gebildet – német

dotto – olasz

ontwikkeld – holland

instru'it – román

μορφωμένος-η-ο – görög

tőestatud – észt

eruditus – latin

cumplido – spanyol

bildad bildat – svéd

erudite – angol

alimlik – török

dannet – norvég

bakuga – japán

**MEGFEJTŐK: CSER BENCE (CLASS), KOZÁNYI HÉDI (SZÍNE-JÁVA),
 KRIZSÁN LILI (TIBOR), MACUDZINSKI ELZA (CLASS),
 RÁCZ JUDIT (FIBONACCI), SZABÓ MELINDA (GAMMA)**

GRATULÁLOK!

Áprilisi forduló

LEADÁSI HATÁRIDŐ: 2011. ÁPRILIS 18.

I. Évszakok (10 pont)

*Itt a tavasz már, ünnepre kelve
kedves szellőcskék puhán lengedeznek,
fecskék köszöntik vígan énekelve,
források ifjan, gyorsan csergedeznek.*

1. Így kezdődik egy barokk kori zeneszerző versenymű-sorozatához írt szonettje. Kinek mely művéről van szó?
2. Ki írt *Tavaszi Tárlat* címmel regényt 2010-ben?
3. Sandro Botticelli az 1480-as években festette kilencalakos képét, mely az egyik évszakot idézi meg. Melyik festményről van szó?
4. 2010 decemberében mutatták be a Nemzeti Színházban a *Jó estét nyár, jó estét szerelem* című darabot. Ki a szerzője? Fejes Endre
5. Kitől való a következő idézet?

*„Még ifju szívemben a lángsugarú nyár
S még benne virít az egész kikelet,
De ime sötét hajam őszbe vegyül már,
A tél dere már megüté fejemet.”*

6. Melyik magyar városban rendezik meg minden évben az *Őszi Tárlat* című képzőművészeti kiállítást?
7. Ki a szerzője a *Közéltű tél* című elégiának?
8. A XVI. században készült az év szakaszait bemutató, hat képből álló sorozat, amelyből ma már csak öt maradt ránk. A németalföldi festő a dolgoz emberek szemszögéből ábrázolta a világot, a paraszt munkája így a hónapok jelképévé vált. (Az *Aratók* elnevezésű képe például augusztust és szeptembert ábrázolja. A *Vadászok a hóban* a *Január* címet is viseli.) A festmények a színek dinamikájára vagy az emberek lendületes mozgására épülnek. Az emberi tevékenység határozza meg a motívumok elrendezését, és az évszakok színvilága fokozza vagy tompítja az alakok színfoltjait. A neves flamand festőcsalád első, legjelentősebb tagja készítette a képeket. Kiről van szó?
9. *Ősz és tavasz között* címmel melyik költő írt verset?

Az *Évszakok* (németül *Die Jahreszeiten*) című oratóriumot – mely a szerző egyetlen nem vallásos témájú oratóriuma, és melynek témája a természet örök körforgása, a négy évszak ciklikus változásainak, gyönyörű természeti képeknek a leírása – 1801. április 24-én mutatták be Bécsben. Ki a zeneszerző?

II. Madarak (10 pont)

1. Melyik madárról írta Petőfi: „*Dalolj, tavasznak hírmondója te, Dalolj, te kedves kis madár*”?
2. Milyen madár visz üzenetet a *Mátyás anyja* című Arany János-versben?
3. Hány méter a tatabányai bronz turul szárnyfeszítvája (Európa legnagyobb madárábrázolása)?

4. Milyen madár szobrát keresték a Dashiell Hammett regényéből forgatott krimiben?
5. Melyik madár a feltámadás és az örök élet jelképe?
6. Melyik madár a termékenység szimbóluma, amelyet ha álmunkban látunk, gyermekszületést jelent az álmoskönyv szerint?
7. Milyen madarat küldött a Kaukázus szikláihoz kiláncolt Prométheuszra büntetésül Zeusz?
8. Milyen „madaras” közmondással lehet kifejezni azt, ha valaki olyat állít másról, olyan dolog miatt dorgál vagy gúnyol valakit, ami épp rá jellemző?
9. Mit jelent „A sas nem kapkod legyek után” közmondás?
10. Arany János a *Vörös Rébék* című balladájában milyen madarat állít a mű középpontjába?

III. XX. századi magyarok (10 pont)

1. Ki írta a *Csoszogi, az öreg suszter* című elbeszélést?
2. Melyik magyar irodalmi folyóiratot szerkesztette Igenotus Pál és József Attila?
3. Babits Mihály mellett ki az a nyugatos szerző, aki betegsége idején ugyancsak „beszélgetőfüzet” segítségével osztotta meg gondolatait?
4. Kiről szól Kodolányi János *Az égő csipkebokor* című műve?
5. Ki írta az *Álmodik a nyomor* című verset?
6. Kinek a verscíme: *Nekünk Mohács kell* – ami szállóigévé vált?
7. Ki írta és melyik művében a Hévízi-tóról: „Hogy füstöl a csúzóló csodató sárkánytúrta, büdössár krátere”?
8. Ki a szerzője a *Szerelem* című irodalmi alkotásnak, amelyből Makk Károly játékfilmet készített?
9. Ki írta az *Ördögörcs* című regényt?
10. Melyik költő (író) kötetei az alábbiak: *Sarjúrendek, Fekete-fehér, Nehéz föld, Kézfogások*?

IV. Muzsikáljunk! (10 pont)

1. Ki volt az első magyar zeneszerzőnő?
2. Ki volt az első magyar operaénekesnő?
3. Kit neveztek az 1950–1960-as években Magyarország utazó zenei nagykövetének?
4. Hogyan nevezik a 14-17. században uralkodó nemzeti nyelvű világi énekes műfajt?
5. Melyik hadvezérről nevezték el Haydn egyik miséjét?
6. Ki volt rövid ideig Bécsben az ifjú Beethoven zenetanára?
7. Melyik Beethoven-szimfónia címében szerepel: „*Hősi szimfónia egy nagy ember emlékének megünneplésére*”?
8. Melyik magyarországi kastélyparkban mutatnak be évente, július-augusztusban koncerteken Beethoven-műveket?
9. Melyik író regénye szolgáltatta az alaptörténetet G. Donizetti *Lammermoori Lucia* című operájához?
10. Mi volt a *Rigoletto* című opera alapjául szolgáló színmű címe?

ПРИВЕТ!

ENGLISH CORNER

The English Competition

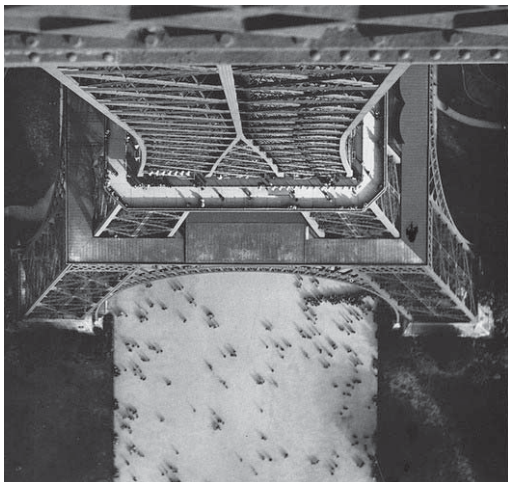
The English Competition took place on the 9th of March. About 14 teams competed against each other.

There were a lot of tasks – the teachers had to cross some out because we were running late. There were tasks about music, different languages, accents, finding simple words in a longer word (e.g: believably : able, lable, lie, bee, veil, etc.), tongue-twisters, and other interesting tasks I can't remember.

At the end we had the winners (and the other places) announced. My team – which was built up of Edit, Petra, Dia and I – got 3rd place. I was pretty proud of ourselves!

So all in all, in my opinion, the English Competition was well organized and fun! I hope there'll be one next year as well!

Vető Dóri (Poligon)

English verseny

It was really fun, because it wasn't like a „real” English competition but something much cooler. It wasn't just about the language but also American/English/popular culture. There were tasks related to the language itself as well, like spelling of weird words, recognizing accents, grammar, not the boring grammar but the funny part of it. Yeah, I didn't think that was even possible (for grammar to be funny) either, but somehow we laughed a lot. (At least people in my team did. But I guess the others did as well. Not necessarily during the grammar tasks, but they surely did at some point.)

John Papp (Poligon)

English competition

Our team was John, Benő, Abe and me. The name was something like 'Present perfect continuous passive conditional', I can't remember. The competition itself was not bad, however, I think the room was too small for us; why we couldn't be in A25 for example?

There were both easy and harder tasks, and some of them not really tested your English skills, but your lexical knowledge. My favourite was in which you had to recognize the accent.

The prizes were shiny and precious (just joking, but I read the book, it was not bad). I'm happy we took the second position: hope we'll be first in next year's one.

Csabai Bence (NEON)

The Sixth Annual *Short Story Writing Contest*

The American International School of Budapest aims to encourage Hungarian and international students to read and write short stories in English and to help support these young writers by offering prizes for the best stories.

Eligible Participants

All students ages 12 to 19 living in Hungary, who read and write English.

Format:

The fictional short story must not be longer than five (5) typed pages, double spaced (1250 words), Times New Roman, size 12 font. Any entry failing to abide by these guidelines will be rejected.

Your entry will be assigned a number by the director of the contest. All entries must include the writer's name, age, address, phone number, and his or her email address, on a separate page. To avoid influencing the judges, please remove your name from all other pages. You may only enter one story.

Winner Selection Process

All eligible entries will be read and judged by a selected group of volunteers. The judging panel is comprised of parents and teachers from various international and Hungarian schools, and university professors.

Prizes

1st \$100, 2nd \$75, 3rd \$50

Categories

Hungarian school, International school

Divisions (ages)

Junior (12-14), Intermediate (15-16), Senior (17-19)

One Hungarian student will also have the chance to win a partial scholarship to study in a United States high school for one year.

Contest Deadline: Monday, May 9, 2011

Submit entries to:

Doug Rudnicki, The American International School of Budapest
 PO Box 53, 1525 Budapest, Hungary
www.shortstoryhungary.com

* * *

Free B1 exam for testers

27 zero-year students took part in a B1 exam testing session, and 25 of them earned the right to take a real B1 TELC exam in 2011 absolutely free of charge.

The results showed that most of these students are at or (well) above the B1 level, so they can be confident they will pass the "real" test, too.

Congratulations!

A TMT irodalmi pályázatára egyetlen mű érkezett:

Jelige: Bagolyfészek A buborékelmélet

Vehajda idegesen járkált körbe-körbe a szobájában. Bizonyos vélemények szerint apró kutatószoba volt, de Vehajda azt vallotta, a legnagyobb elméletekhez nem kell nagy tér.

És bizony, hány nagy ötlete volt, mióta itt dolgozott! Mennyi eget rengető gondolat! Persze egyik sem hagyhatta el ezt az apró szobát (mások szerint ugyanis nem voltak olyan eget rengetők), de neki nem ez számított. Egy kudarccal mindig lökte egy új kutatás, egy újabb elgondolás, egy újabb fantasztikus elmélet felé, ami már nem hagyhat kétséget maga mögött.

Most is, mint annyiszor, Beliál várta. Félta találkozástól, de minduntalan csak azt mondta magának, ez az elmélet igazi és valódi, a legjobb (ha fogalmazhatunk így), amit valaha elgondoltak. Beliál mintegy jó laborellenőrként járta sora a kutatószobákat. Ha valaki úgy érezte, elkészült valamivel, ő volt az első, akinek elő kellett adni, és ő döntötte el azt is, utat enged-e annak a bizonyos találmánynak vagy elméletnek.

Vehajda egész zömök teste összerezett, amikor Beliál tiszteletlől övezve belépett azon a szintén apró ajtón, és köszöntette. Vehajda nem túl mélyen biccentett felé, amit a többi kutatószoba lakói bizonyára nem tartottak volna megfelelőnek és tisztelettudónak, de Beliál, aki belül tudta, mekkora tehetség lapang ezek között az apró falak között, nem törődött vele, és soha nem is tette szóvá.

– Köhm – kezdett bele Vehajda határozottan mondandójába, melyet – egyből látszott – többször begyakorolt. – Köhm! Azt hiszem... köhm... hogy rájöttem valamire. Úgy is mondhatnánk... köhm... hogy van egy elméletem.

– Akkor halljuk azt az elméletet! – dörögte kedves hangján Beliál, majd hátravetette gyönyörű fekete kabátját (ami legjobban egy frakkhoz hasonlított) és még annál is gyönyörűbb fejét, majd helyet foglalt egy ütött-kopott fotelben.

– A buborék-elmélet – tördelte a kezét Vehajda, aki beszéd közben még mindig fel-alá járkált. Csak úgy sütött róla az idegesség. – Merthogy így neveztem el... a buborék-elmélet. – Itt rövid csönd következett, mintha csak azon akarná törni a fejét, hogy hogyan is kezdjen bele. – Abból indultam ki, hogy... köhm... mennyi döntést hozunk.

– Igazán újszerű elgondolás – mosolygott őszintén gúnyosan Beliál.

– Akarom mondani... köhm... az emberek annyiszor kerülnek döntéshelyzetbe. És hány-szor mondják, hogy „ha akkor ott másképp döntöttem volna!”, és... köhm... mi van, ha így történt? Mi van, ha minden egyes döntéshelyzettel egy újabb buborékot hoznak létre?

– Beszélj kicsit világosabban! – ráncolta össze a homlokát Beliál.

– Azonnal... máris világos lesz az egész.

Vehajda ijedten cammogott oda a szoba közepén álló hatalmas gömbhöz, ami tele volt buborékkal. A buborékok összevissza keringtek, némelyik lassú, másik igen gyors mozgással.

– Szóval... köhm – kezdett bele Vehajda a részletezésbe. – Itt minden buborék egy-egy apró világ, bár mindenki, aki benne él, egyetlennek hiszi azt. És valahányszor valaki döntéshelyzetbe kerül, az apró buborék éppen anynyifelé esztódik, ahányféle döntést hozhatott volna, ilyenformán a buborékok folyton-folyvást mozgásban vannak, rengetegszer sokszorozódnak, és persze újra egyesülhetnek is. Ugyanis, ha egy döntés után egy újabb döntés ugyanabba az irányba terelhet valakit, egyszóval a két világ egyforma lesz, a buborékok egybe is olvadhatnak. Ugyanakkor az sem kizárt, hogy egy buborék kipukkad.

Vehajda itt megállt a szóáradatban és lopva rápillantott Beliál homlokára, ami még mindig ráncos volt. Korábban persze azt képzelte,

ezen a ponton már kiül hallgatója arcára az ámulat és az elképedés, és nem értette, mind-ezek hol váratnak magukra. No de nem baj – gondolta magában –, majd a kísérlet!

– Persze...köhm...bizonyítani is tudom az elméletemet.

– Azt mindjárt sejtettem. Kíváncsian várom – mondta Belial a kíváncsiság legapróbb jele nélkül.

A hatalmas gömb mellett volt egy másik, egy jóval kisebb. Vehajda most ehhez lépett.

– A kísérlet lényege...köhm...hogyan fogok egy buborékot – és itt vizslatni kezdte a nagy gömb tartalmát, majd hirtelen örömmel rábökött az egyikre. – Ez itt pont megfelel!

Majd egy apró csipesszel átnyúlt a gömb oldalán és óvatosan megragadta a kiszemelt buborékot. Amint a csipeszt kihúzta gömbből, az hirtelen megremegett, mint a kocsonya, majd visszanyerte korábbi kerek alakját. Aztán (szintén nagyon óvatosan!) behelyezte a buborékot a kísérleti gömbbe.

Alul egy piros számláló most a korábbi nulláról hirtelen egyre ugrott, a mellette lévő számok pedig (amik eddig szintén nullát mutatnak) most olyan formába rendeződtek, mintha egy dátumot akarnának megadni másodpercnyi pontossággal.

Vehajda elégedetten kihúzta magát, majd megnyomott a gömb alján egy gombot, mire a közepén lebegő buborék hirtelen öt felé osztódott, aztán újra megnyomta a gombot, mint ha csak az időt állítaná meg vele, és magyarázni kezdett.

– Ebben a buborékban egy férfi épp egy cukrászdában ül, ahol ötféle desszert közül választhat – ezt láttuk most az előbb. Mind az öt buborékot három időpontban fogjuk vizsgálni: aznap, egy hónap múlva és egy év múlva. Ez a gép pedig – és itt elégedetten megpaskolta kis masináját – megakadályozza, hogy ezek között az idők között a buborékok osztódhassanak. Ez itt alul – és itt arra a számlálóra mutatott, amin most az állt: 5 – a gömbben lévő buborékok számát mutatja.

Vehajda arcán mosoly terült el, ahogy a gömbbe bámult. Az öt buborékot valamilyen válaszfalak határolták el egymástól, amelyek leginkább lila villámokra emlékeztettek. Belial most már tényleg érdeklődve figyelt, mire Vehajda izgatottan sóhajtott, majd megnyomta a korábban is használt gombot, és a legelső buborékra meredt.

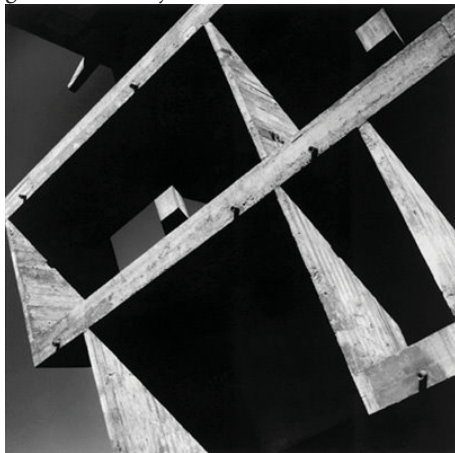
TEASÜTEMÉNY

David¹ egy cukrászdában ült, és gondolataiba mélyedve tanulmányozta a „Desszertek” című szó alatt sorakozó választékok. Majd odahívta a pincért, és amint elfogyasztotta rendelését, felöltötte a kabátját és elindult a színházba.

AZNAP

Éppen abban a pillanatban, amikor David kilépett a cukrászdából, ütött delet az a hatalmas óra a téren. Erre ő felpillantott és szaporán kezdte a lépteit – ugyanis ez azt jelentette, hogy késésben van. Szerencsére a cukrászda éppen csak egy utcányira volt a színháztól. Amint befordult a sarkon és meglátta ezt a hatalmas épületet, egy önkéntelen sóhaj szakadt föl belőle.

Ez a hely jelentette számára az egész világot, minden célját, minden álmát ez testesí-

¹ Héber eredetű név, jelentése: kedvelt, szeretet

tette meg. És persze nem egy ismeretlen, aprócska színházi beszélünk, hanem egy valóban széles körben elismert és rendszerint teltházias előadásokat adó létesítményről.

Így David mindig azzal az örömteli érzéssel lépett be ezen a kapun, hogy azt mondhatta magának: igen, én eljutottam ideig.

Amint belépett a terembe, látta, hogy a szereplőválogatás még nem kezdődött el. Mindenki összevissza rohangált, beszélgetett.

– Csakhogy ideértél! – lépett a még az ajtóban álló David elé Primo². – Én már órák óta itt vagyok. Kezdem félni, hogy ilyen könnyen kaphatom meg a főszerepet.

David csak mosolygott és hátrament az előtűzők felé, közben a másik pillantásával követte.

Primo volt mindig a legnagyobb vetélytársa a meghallgatásokon. Persze ő mindig kritizálta a játékát, és folyamatosan azt hangoztatták egymásról, a másik milyen tehetségtelen – valójában valószínűleg azért lett ilyen éles az ellentét kettejük között, mert csak hajszálak választották el őket egymástól. Majdnem pontosan ugyanolyan magasak, ugyanolyan korúak és ugyanolyan tehetségesek voltak, amiből az következett, hogy mindig ugyanazért a szerepért kellett versenyezniük, hiszen mindketten ugyanarra voltak alkalmasak.

Negyed óra sem telt el, és David már a színpadon állt. Boldogan szavalta a hön áhított szerep sorait. Majd mikor megállt, hirtelen mintha csend telepedett volna erre a hatalmas teremre, a színészek mozdulatlanul, lélegzet-visszafojtva vártak. David a rendező összehúzott homlokát kémlelte, de mivel nem tudott semmit leolvasni róla, pillantása hátrébb tévedt, végignézett a sorokon. Majd a mennyezetre emelte a tekintetét, a tartógerendák rúdjaira.

Merengéséből egy hirtelen ajtócsapódás tértítette magához. Mindenki a hang irányába bámult, arra a feljűk siető alakra, aki ahogy

közeledett, mintha egyre érthetlenebb öszszevisszaságban szabadkozott volna.

– Tudom... tudom... elkéstem. Tudom, tudom! Már elkezdődött, és én... csak most értem ide! Értem, értem, felfogtam! A legrosszabbkor jövök, félbeszakítottam mindent! Így van, ne is mondják!

A rendező értetlenül nézett rá, de ebből a nőből és a mosolyából olyan félelmetes magabiztosság sugárzott, hogy képtelen lett volna letorkolni.

– Na ne aggódjanak, máris itt vagyok!

Vetett még egy lehenyerlő pillantást a társaságra, mielőtt eltűnt a függönyök mögött. Márta³ volt az. David észre sem vette, mennyivel szaporábban veszi a levegőt, mióta beesett azon a nyikorgós bejárati ajtón. Márta! Szinte beleborzongott a jelenlétébe.

Annak idején itt ismerkedtek meg, még mikor kezdő színészek voltak. Bár valójában azóta sem telt el sok idő. David mindig úgy látta őt, mintha folyamatosan ragyogna, mintha valami leírhatatlan légkört vonna maga köré. Márta színésznőként talán nem is volt tehetséges, de a kisugárzása pótolta ezt a hiányt.

A rendező megköszörilte a torkát és mérgesen leparancsolta a színészeket a színpadról. Bár még véleményt sem mondott róluk, David a pillantásából tudta, hogy megkapta a nagy szerepet.

Hirtelen nem is tudta, mi teszi boldogabbá: ennek a tudata, Primo mérges tekintete, vagy pedig az, hogy a függönyök takarásában egy pillanatra a karjába zárhatta ezt a tünneményt, mielőtt kifutott volna a színpadra, a saját jelenetére.

Ahogy Márta után nézett, elhatározta, hogy még ma megkéri a kezét.

EGY HÓNAP MÚLVA

David mintha hallotta volna a nagy óra hangját, amint delet üt, de nem is figyelt oda rá. Gondolataiba mélyedve taposta a macska-

² Spanyol név, jelentése: első

³ Magyar név, jelentése: úrnő

köveket. Lassan haladt, minden egyes lépésre odafigyelve, mintha minduntalan lassítani akarná azokat.

– David? Tényleg te vagy az?

Mintha egy ilyesforma kiáltás lebegett volna a levegőben, de nem is figyelt oda rá. Aztán mintha valaki futna, felerősödtek a mögötte haladó lépések.

– David! – rázta meg egy lány a vállánál fogva. – Mi az, nem hallottad, hogy kiabáltak neked?

Az arcán széles mosoly terült el, Davidnek mégis beletelt pár pillanatba, mire felismer-te, ki áll előtte.

– Nanette⁴! Nahát! Semmit sem változtál!

És valóban, mintha pontosan ugyanaz az álmodozó kislány állt volna előtte, akit évekkel ezelőtt látott utójára.

– Sietsz valahová?

– Tulajdonképpen nem. Éppen a színház-ból jövök.

– Tényleg, hallottam, hogy színész lettél. Sétálunk?

Nanette belekarolt és egy másik útra fordította rá, mint amin David eredetileg haladni akart. Így egy parkon vágtak keresztül, ahol Nanette (szándékosan vagy véletlenül?) igyekezett kikerülni a le-lehulló sárga-barna leveleket.

– És miben játszol mostanában?

– Megkaptam egy nagy szerepet egy darabban, amit szerettem volna. De nemrég kiderült, hogy ha bemutatnánk, velem nem lenne sikeres, szóval... azóta csak kis szerepekben gondolkozom.

– Értem.

– Mindig azt képzeltem, hogy valami nagyobbra vagyok hivatott. De úgy tűnik, nem vagyok több egy közepes színésznél.

– Azt hiszem, én ezt mindig tudtam rólad. Egyébként én festő lettem. Ki tudja, talán elérek valamit vele – és Nanette mintha itt egy picit elnevette volna magát, aztán sóhajtott: – Ja igen, és férjhez is mentem. Bár nem

tudom, ez mennyire fontos.

– Már miért ne lenne az?

– Fogjuk rá, hogy művész vagyok. És egy túl egyszerű férj, aki nem ihlet meg... Na és te? Látom, te is nős vagy – simította végig David gyűrűs kezét, mire ő elkapta és mintha el akarná rejteni, az oldalához szorította.

– Igen, elvettem Mártát. Elég... gyorsan történt. Nem volt nagy esküvő, semmi szervezés...

– Ó, a bálványozott Mártád! Sohasem értettem, miért rajongsz úgy érte.

David megrökönyödve nézett a lányra, mintha még mindig bosszantó lenne ez a megrögzött őszintesége.

– És boldog vagy? Vagy legalább elégedett?

David habozott a válasszal, mire Nanette fülig mosolyodott:

– Azt hiszem, értem.

Ekkor megálltak, a parkot maguk mögött hagyták, az út pedig kétfelé folytatódott.

– Én most másik irányba megyek. Örülök, hogy találkoztunk. Tudod, David – és itt mélyen a szemébe nézett, mintha keresne benne valamit –, megváltoztál. Valahogy, ahogy rád nézek, már nem is értem, hogy lehettem régen annyira szerelmes beléd. – Majd – valószínűleg életében először – magához szorította, és hirtelen elsietett.

David elgondolkozva nézett ez után a különös lány után, majd szaporázni kezdte a lépteit. Negyed óra sem telt bele, és hazaért. Egy apró lakásba, ami a lehető legegyszerűbben volt berendezve. Az ütött-kopott kancapén Márta és Kauko⁵ vártak rá.

Márta, mintha jelmezben lett volna, a háziasszony jelmezében. Mintha csak az tette volna, hogy kevesebbet költött magára, mint ha csak a haja fénylett volna kevésbé – vagy legalábbis David ezzel próbálta magyarázni, hogy már sehol sem látja benne azt a régi ragyogást. Ahogy ránézett erre a nőre, akit mindig a feleségének akart, már egy csöppnyi szerelmet sem érzett.

⁴ Francia név, jelentése: szivessé

⁵ Finn név, jelentése: távoli, messzi

– Már azt hittem, sohasem érsz haza. Délben volt vége a próbának, nem? Már majdnem fél egy! Mindegy, nem számít. Föztem ebédet. Ott van a tűzhelyen.

David csak bólintott, és igyekezett nem a szemébe nézni. Márta hamar felismerte, hogy most nem fog szavakat kicsikarni a férjéből, úgyhogy felpattant és a hálószoba felé indult.

– Inkább magatokra hagyjak titeket. Amúgy is fáj a fejem. Azt hiszem, ledőlök egy kicsit.

Mindketten összerendeztek, ahogy becsapta maga mögött a nyikorgós ajtót.

– Ne mosolyogj így! – nézett szemrehányóan Kaukóra David, és gondterhelten helyet foglalt mellette a kanapén.

– Senki se mondta, hogy a házáslet könnyű lesz, barátom. Ezért nem nőszülök én meg soha.

– Olyan bosszantóan boldognak tűnsz.

– Ugyan, én sem vagyok boldogabb, mint bárki más.

– Ugyan ki hitte volna, hogy az élet tényleg ennyire nehéz lesz?

– Nehéz? Én ezt nem vettem észre. Nem értelek téged se. Egy hónapja még a tiéd volt a nagy szerep.

– Igen, egy hónapja még az enyém volt. És most? Közepes szerepekért küzdök, miközben egy közepes feleségem és egy közepes lakásom van. Én nem ezt akartam.

– Nem? És ki mondja, hogy így kell maradnia mindennek?

David fölállt és járkálni kezdett a szobá-

ban. Valami eltökéltség látszott rajta, ami már régóta nem, és így nézett egyetlen barátja szemébe.

– Azt hiszem, ez az. Változtatni fogok. Változást akarok, változást!

EGY ÉV MÚLVA

David otthon ült és az újságokat lapozgatta. Valahol a távolban mintha a nagy óra ütötte volna el a delet. Ez a négy fal szinte szorította, ahogy rásimult.

A gyereksírástól persze elég nehéz volt a hírekre koncentrálnia, azonban amit kellett, így is megértett belőlük. Volt egy hatalmas kép egy bizonyos Primo nevű színésről, akit a kritikus az egekig magasztalt, és egy helyen a valaha élt legtehetségesebbnek titulálta. Egy másik helyen meg egy kiállítást reklámoztak. Egy Nanette nevű festőművész tárlatát. A galéria büszkén dicsekedett, hogy ők állíthatják ki a nagyszerű képeket.

– Nehéz lenne felkelned és egy kicsit segítened? – robbant be a szobába Márta, a haja, ki tudja, hány irányba meredezett.

– Most olvasok, oldd meg magad! – David fel sem nézett az újságból.

– Ó, elnézést, ha az ikrek sírása megzavarja az olvasásodat, talán megmondom neked, hogy legyenek tekintettel a lusta apjukra, aki rájuk se hederít!

– Talán azért, mert az anyjuk nem képes vacsorát főzni, nem képes kitakarítani, egész nap csak veszekszik és kiabál. Mégis mit vársz, ha így üvöltesz, még jó, hogy ők is bömbölnek.

– Ők nem csak az én gyerekeim. Hányszor próbáltad te megnyugtatni őket? Hányszor takarítottál te ki? Vagy – teszem azt – hány-szor főztél te vacsorát?

– Te vagy a háziasszony, ez a te dolgod. Az én dolgom az, hogy pénzt keressek.

– Már ha van időd rá a sok terpeszkedés mellett.

Valaki kopogtatott az ajtón. Egyikük sem ment kinyitni, így pár pillanat után Kauko

magától lépett be. David még erre sem nézett fel az újságból, mire Márta széttárta a karját, mintha azt akarná jelezni, hogy ehhez már ő sem tud hozzászólni, majd becsapta maga mögött a kisszoba ajtaját.

Kauko először egyhelyben toporgott, hátha barátja tudomást vesz róla, de mivel David még mindig nem akart ránézni, kikapta az újságot a kezéből és mellételepedett.

– Na, hogy sikerült a meghallgatás? – kérdezte vidám hangon.

– Ugyan, ugyan, mi értelme lenne?

– Ezt meg hogy érted? Talán el se... tényleg el sem mentél? – Kauko megrökönyödve nézett barátjára. – Kezdek aggódni érted.

– Azt ne tedd – sóhajtozott David. – Azt hiszem, már semminek sincsen értelme.

– Nem értelek, komolyan mondom, nem értelek.

Kauko összevissza járkált a szobában.

– Azt hittem, változást akarsz, azt hittem, el akarsz érni valamit.

– El akartam. De mit tehetnék? Itt vannak ezek a bögőmasinák, itt a borzalmas feleségem. És nem vagyok tehetséges színész. Más-hoz pedig még annyira se értek.

– De akkor mégis – szorította meg a vállait Kauko – mihez akarsz kezdeni?

David pár percig hallgatott.

– Azt hiszem, képtelen vagyok dönteni.

– Képtelen? Akkor én is képtelen vagyok segíteni!

Majd Kauko becsapta maga mögött a bejárati ajtót, ahogy távozott. Olyan gyorsan történt, hogy még a port sem kavarta fel. David pedig rezzenéstelen arccal újra belemerült az újságolvasásba. Belefulladt a közepszerűségbe.

ÉTCSOKOLÁDÉVAL TÖLTÖTT FÁNK

David egy cukrászdában ült és gondolataiba mélyedve tanulmányozta a „Desszertek” című szó alatt sorakozó választékot. Majd odahívta a pincért, és amint elfogyasztotta rendelését, felöltötte a kabátját és elindult a színházba.

AZNAP

Már bőven délután felé járt az idő, mikor David kitámolygott a színház épületéből. Úgy érezte, mintha víz alá nyomták volna a fejét, mintha valamilyen átlátszó burokból lebegne, ami elválasztja a külvilágtól. Szédelgett, és nem volt teljesen tudatában annak, hogy a lábai merre is viszik, mintha azok teljesen külön életet éltek és maguktól mozogtak volna. A fülébe Márta csacsogott összemosódó és érthetetlen szavakat, melyekre időnként bólogatással felelt, a jelentésüket azonban képtelen volt felfogni. A jól ismert utcák, ahol haladtak, mintha elvesztették volna jelentőségüket, mintha az egész világ elvesztette volna – csak egy kép lebegett a szeme előtt.

Egy arc volt, egy boldog arc. Primóé, ahogy őszintén és kedvesen mosolyog, amikor megtudja, hogy az övé lett az a bizonyos szerep. Nem volt felfuvalkodott vagy hivalkodó, de Davidet mégis hihetetlenül bosszantotta. És mit kapott ő? Egy nagy semmit! Még kis szerepet se! Annyit mondtak csupán, hogy „ha valaki lebetegszik, esetleg...”. És most? Mégis mihez kezd most? Persze nem mintha ez az egy darab és ez az egy szerep lett volna a világon, az agyában most mégis csak ez lüktetett, ahogy kétségbeesetten próbálta eltüntetni a képzeletéből azt a bosszantó arckifejezést.

Valószínűleg Márta is ezt a kérdést fejtegethette, egy ponton azonban mégis feltűnhetett neki partnere csendessége, mert elhallgatott és megtorpant.

– David? David! Figyelsz te rám egyáltalán?

Kellett egy pár másodperc, mire sikerült visszarázódnia a valóságba és felfognia, hol van.

– Persze... persze, figyelek.

Majd nagy nehezen elmosolyodott, mire Márta is megnyugodott.

Épp egy park bejáratánál álltak, ahol a többi ember mit sem sejtve robogott el mellettük, mintha semmilyen hatást nem tett volna

a világra, hogy nem lett meg az a nagy szerep. David hirtelen arra gondolt, hogy túlságosan is biztos volt ebben a dologban, most pedig nem szabad hagynia, hogy kilátástalanná váljon a következő év. Hirtelen bekúszott az agyába a jövő képe, vagyis az, hogy milyen lehet, és valahogy nem a színházat látta maga előtt, hanem csak ezt a mosolyt, amivel Márta nézett rá, ezt az elképesztő és csodálatos nőt a gyönyörű szőke fűrtjeivel.

– Mi az, úgy elgondolkoztál. Ne menjünk tovább? – torpant meg a nő is hirtelen, mint ha csak sejtené, milyen gondolatok kavarnak a mögött a ráncoló homlok mögött. – Mondtam, hogy most ne törd annyit magad ezen a színház dolgon. Majdcsak lesz valahogy. Látod, én is egész nagy szerepet kaptam. Pedig hol vagyok tehetségben hozzád képest?

David hirtelen olyan lett, mint akit elbűvöltek. Képtelen volt levenni a szemét erről az arcról. Márta már kicsit feszélyezve és furcsán kezdte érezni magát, sehogyan sem tudta mire vélni ezt a viselkedést.

– Márta – kezdett bele azon a kedves hangján, amitől a fiatalabb lányok a színházban rendszerint elolvadtak. – Márta!

– Igen, azt hiszem, az én vagyok – ezeket a szavakat már teljesen összezavarodva mondta, ugyanis David a normálisnál jóval több ideig játszott egy szőke tincselével és simogatta az arcát.

– Hozzám jössz feleségül?

Mióta Márta ismerte ezt a férfit, tudta róla, hogy nem mindennapi. Tudta, hogy vannak különös szokásai, különös szófordulatai. Nem véletlen, hogy a legtöbben kedvelik, és azt is tudta, hogy valóban tehetséges színész. De ezeket már mind megszokta. Már nem okozott meglepetést neki semmi, semmilyen oda nem illő megjegyzés, ezzel azonban alaposan sikerült megdöbbennie. Hirtelen mintha nem kapott volna levegőt, köhögni és szédülni kezdett, de egy pillanatig sem gondolkozott rajta, hogy mit mondjon. A szavak

csak úgy ugrottak elő a szájából, még saját magát is meglepte a határozottságával.

– Nem! Ugyan David ezt nem gondolhatod komolyan! Mondd, hogy most csak viccelsz? Viccelsz, ugye? Tudod, hogy kedvellek, igazán, és hogy jól megvagyunk. Szeretek beszélgetni veled. Szeretem, ha együtt dolgozunk, ha együtt ebédelünk, ha együtt töltünk egy szabad napot. Ez mind jó, de nem azt jelent, hogy ezt akarom és így egy egész életen át! Nincs bennünk semmi közös. És ezt te is jól tudod. Én nem akarok még férjhez menni. Ugyan! Hiszen csak a kétségbeesés beszél belőled, hogy nem lett a tiéd a szerep. Majd kapsz másikat. Jaj, kérlek, ne vess már rajta te is! Hiszen be kell látnod, mégiscsak nevetséges ötlet!

David most nem szédült meg, az elméje teljesen tiszta maradt. Tisztán látta ezt az anyagi arcot, ami olyan élesen nevetett a szemébe. Mintha semmit sem érzett volna. Arra gondolt, hogy ebben a helyzetben igazán semmi értelme a szavaknak.

Pont ott álltak, ahol az út több irányba futott, így elindult valamelyik felé, mindegy volt merre, csak el innen. Hallotta, ahogy Márta a nevét kiabálja, de utána nem jött volna. Erre sóhajtott és azt suttogetta magában:

– Azt hiszem, sosem fogok megnősülni.

EGY HÓNAP MÚLVA

David mindig jobban szerette a délelőtti próbákat, és ezt mindig elmondta magának vagy valaki másnak, hogyha délután vagy teszem azt este kellett gyakorolniuk. Így volt ez most is, ráadásul egy nevetségesen kis szerepet játszott egy nevetségesen kis darabban. Az ő tehetségével!

Az ebbéli sajnálat olyannyira lefoglalta, hogy még a szöveget sem volt hajlandó pontosan megtanulni. Az egész délután alatt csak a sarokban ült karba tett kézzel, úgy figyelte a többieket.

Így ment ez már egy ideje, a hallgatósága mindenkinek feltűnt, de senki sem tulajdoní-

tott neki akkora jelentőséget, hogy bármekkora figyelmet is szenteljen neki. Ha már választani kellett, mindenki sokkal szívesebben figyelt Primóra, akit a nagy szerep teljesen felvillanyozott, csak úgy sugárzott tőle.

És igazán, ez a változás is mindenkinek feltűnt. Folyamatosan mosolygott, kedves volt mindenkivel, a játéka pedig fantasztikus volt, egyenesen lehengetlő.

Éppen Mártával próbálták a közös jelenetüket, ami mindenki szerint a darab fénypontja volt. Azt mondogatták róluk, hogy milyen összeillő párt alkotnak. Hiába is tagadták volna, csak úgy áradt belőlük a boldog szerelem.

Miután a jelenet véget ért, és a dicsérő szavak is alábbhagytak, Primo még nem jött le a színpadról. Mintha megigézte volna, képtelen volt levenni a szemét a gyönyörű szőke Mártáról, aki csak kacagott csilingelően.

De metsző volt ez a kacagás, keserű és bánató, a mosoly pedig mintha hamis lett volna – egy közönséges nő álarca. Azonban David sem volt képes levenni a szemét róluk. Legszívesebben közéjük rohant volna, mintha csak sejténé a tragédiát.

– Márta! – Primo tiszta hangja betöltötte az egész termet. – Mondd, hozzám jössz?

És Márta csak kacagott és kacagott tovább, boldogan és felhőtlenül, majd igenlően a férfi karjaiba fonódott.

David még látta, ahogy elcsattan a legborzasztóbb csók a színpadon, amit valaha is játszottak, és még hallotta egy ideig a közönség tapsviharát, de már fél lábbal az utcán járt. Dühöngeni és lázadozni szeretett volna, de úgy érezte az élet ennyit sem érdemel meg.

– Feldúlnak tűnsz – szegődött mellé Kauko, aki az épület előtt várt rá, bár szemmel láthatóan nehezebbre esett tartani barátja gyors lépéseit. – Mintha valami bűz terjengene a színházban.

– De még milyen. Elegendem volt!

– Elegend, ugyan miből?

– A színészekből, akik tehetség nélkül ját-

szanak, és a színésznőkből, akik vidáman mosolyognak, pedig sírniuk kellene. Hogy egyszerű viccet űznek minden gúnyból, és hogy szépnek akarják láttatni, ami valójában csúnya. A színpad? Csak egy hamis játzóter a számukra. És én közöttük hallgassak? Egy neveléses szerepben? Én többet tudok ennél!

– Többet tudok, többet tudok! Folyton csak szajkózod, hát mért nem mutatod meg? Na ne loholj már annyira!

David erre megtorpant, és Kauko hálás tekintettel kezdett zihálni, miközben – mint mindig – jelentőségteljesen nézett barátjára.

– Azt mondd, te jobban tudod, mi a színház? Hogy mitől lesz keserű és elviselhetetlen, és hogy mi az értelme? Akkor ezt mutasd meg! Ne kis szerepekre pazarold magad! Alkoss te egy sokkal nagyobbat! Írd meg te magad a saját darabodat!

– Én írok? – Az első pillanatban még nevelésesnek és elképzelhetetlennek tetszett ez az ötlet. – Ugyan! Hogy én? – Ahogy kezdett megbarátkozni a gondolattal, hirtelen egyre kedvesebbnek és közelebbinek tűnt, majd pedig mosolyt rajzolt David arcára. Kauko ezt elégedetten vette tudomásul.

– Darabot írni! Az már igazán valami, igazán művészi dolog lenne!

EGY ÉV MÚLVA

David egy sötét szobában ült és maga elé bámult. Az arcára kiült a tökéletes érdektelenség, és bárki láthatta volna, hogy kitartóan nem gondol semmire.

Kopogtattak. Persze egy egyszerű kopogtatás nem volt elég a maga elé bámulás feladásáért – így csak kedvetlenül hümmentett egyet. Aki az ajtó túloldalán állt, szerencsére megértette a szívélyes invitálást, mert belépett az ajtón.

Kauko ugyan idefelé belegondolt abba, milyen látvány fogja fogadni, és igyekezett felkészíteni magát mindenre, de erre nem lehetett előkészülni. Csak állt ott döbbenet,

percekig. Csak úgy süttött a helyből a sikertelenség. A szoba koromsötét volt, mindenhol szemétdarabok és kosz, mintha már hónapok óta nem járt volna ezen a padlón senki. Egyébként nem volt itt sok minden. Azon a széken kívül, amin David gubbasztott, jóformán semmi. Vagy legalábbis a többi tárgy már elvesztette eredeti funkcióját, most csak a szomorú jelenet összerosódó díszleteként szerepeltek.

– Hihetetlen bűz van itt!

Ez volt az első mondat, amit Kauko ki tudott mondani, és gyorsan az ablakokhoz lépett, hogy kinyissa.

– Ezek az ablakok is! Olyan mocskosak, hogy koromsötét lesz tőlük! Koromsötét, pedig még javában délután van.

David erre egy újabb sokatmondó hümmögéssel válaszolt, a maga elé meredést azonban továbbra is kitartóan folytatta. Kauko csöppet zavarban volt, hiszen leülni nem tudott (de felteszem, nem is szeretett volna) barátja mellé, ezért inkább állva maradt és valódi csodálkozással kérdezte:

– Mégis mit csinálsz?

David monoton hangon, minden hangsúly nélkül válaszolt.

– A darabomon dolgozom.

– Ó, így mindjárt más. És mégis hogyan teszed ezt?

– Gondolkodom rajta.

– Már értem. És mire jutottál eddig?

– Hogy sok időbe telik még, mire kitalálok valamit.

Kauko itt egy kicsit elhallgatott. Nem tudta, mit mondhatna.

– David, ez így nem mehet tovább.

– Mehetne másképp?

– Még szép, hogy mehetne másképp! Talán... talán vissza kellene menned a színházba. Primo biztosan...

Erre a szóra David mintha csak most ébredne, úgy ugrott fel a helyéről, és üvöltözni kezdett.

– Ki ne mondd! Ki ne mondd előttem ezt a nevet! Egy álszent és tehetségtelen ember nevéét, aki semmit sem tett és mégis mindent megkapott. Ne emlegesd nekem!

– Nyugodj meg, hagyd ezt, kérlek!

Kauko rövid időn belül másodjára is jócskán megrökönyödött. Nézte ezt a másodpercnyi idő alatt végbement változást, ezt a magából kivetkőzött embert, és a lehető legnyugodtabb és legbarátságosabb hangján igyekezett beszélni hozzá:

– De ha te úgyis tehetséges vagy, úgyszincs miért aggódnod. Ha visszamész a színházba, az emberek közé... csak hadd segítek!

David egy pillanatra elhallgatott, de nem hagyta abba a fel-alá járkálást.

– Felesleges emberek, felesleges szavak, örökösen ostoba kérdésekre válaszolgatni – belefáradtam ebbe, belebetegedtem, ingerlékeny lettem és lobbanékony, nyers, kicsinyes – nem ismerek magamra. Naphosszat a fejem fáj, álmatlanság kínoz, zúg a fülem... Egyszerűen nem tudom, mit kezdjek magammal... Egyszerűen nem tudom...

– Majd én segítek kitalálni. Mindenben segítetek. Csak nyugodj meg, higgadj le egy kicsit!

– Mit számít, nyugodt vagyok-e vagy ideges? Hogy nagy formátumú, vagy egyszerűen felesleges? Én megfulladok így, én ezt nem bírom! Hogy sikeres vagy sikertelen? Én sikeres akartam lenni! Nekem mindig sikeresnek kellett volna lennem!

David itt már üvöltött, és Kauko odarohant hozzá, hogy próbálja lefogni.

– Hadd segítsék valahogy, hadd segítsék!
 – Primo, Primo! – üvöltötte, majd motyogta egyre ezt a nevet maga elé. – Nem akarom soha többé látni ezt a mosolygó arcot. Bárcsak eltűnné, bárcsak eltűnne! Hagyjatok!

Majd erre a szóra kitépte magát Kauko segítő karjai közül és a fiókos szekrényhez rohant. Feltépte az egyik rekeszt és egy pisztolyt vett ki belőle, amit barátjának szegezett.

Egy pillanatig hezitált. Mintha elbizonytalanítaná az a döntés, mintha ehelyett inkább két másik fejre mutathatna ez a pisztolycső – de végső soron már ez sem számított. Majd behunyta a szemét és meghúzta a ravaszt.

KÁVÉKRÉMES SZELET

David egy cukrászdában ült és gondolataiba mélyedve tanulmányozta a „Desszertek” című szó alatt sorakozó választékot. Majd odahívta a pincért, és amint elfogyasztotta rendelését, felöltötte a kabátját és elindult a színházba.

AZNAP

David sietett. Késésben volt, és dühöngött, ilyenkor este miért van ekkora tömeg a városban. Mintha mindenki most szeretett volna vacsorázni. Vagy csak a munkájukból sietnek haza? Ugyan! Eddig bizonyára nem kell dolgozniuk.

Majd végre odaért, ahol Kauko várt rá. Szerencsére nem látszott rajta semmi abbéli idegesség, hogy David elkésett. Nyugodt volt és kellemes társaság, mint mindig. Szívószállal szürcsölgette a limonádéját, és David arra gondolt, barátja az egyetlen biztosan álló pont ebben a rohanó világban.

– Vodkát kértem neked – mondta a világ legtermészetesebb hangján, miután David helyet foglalt vele szemben. – Ha megkaptam azt a nagy szerepet, akkor azért, ha esetleg mégsem, hát akkor pedig azért.

– Megkaptam – közölte David egyszerűen, minden érzelemtől mentesen.

– És ez olyan rossz? Most inkább gratulálnom kellene!

David boldog volt, hogy barátja ilyen őszintén tud örülni neki.

– De nem fogadtam el.

– Nem? Ugyan miért nem? Azt hittem, ezt szeretnéd, hogy ez a szerep sikeressé teheted.

– Igen... meglehet. De ahogy ott álltam, és körbenéztem a színházban, arra gondoltam, én mégsem akarom ezt csinálni. Tudom, különös ötlet, hiszen mindig azt mondtam, hogy színész akarok lenni, és ugye az is lettem. De most valahogy nem vágyom rá. Szeretnék inkább valami olyat csinálni, mint mindenki más.

– Mint mindenki más? Hm. Nem mondom, hogy a színház nem való neked, de talán jobb lesz így. Nagy szerepek, kis szerepek... Mit számítanak? Így legalább mindig csak saját magadat kell majd játszani.

David egy húzásra kiitta a vodkáját.

– Most annyi új dolgot látok magam előtt. Annyi mindent kezdek. Dolgozhatok!

– Talán tudom, mit csinálhatnál – csillant fel Kauko szeme. – A hivatalnál beajánlhatlak. Persze! Hogy is nem jutott mindjárt az eszembe! Szerintem jó lenné benne. Gondolj csak bele, együtt dolgoznánk!

– Két hivatalnok! – nevette el magát David. Lelki szemei előtt látta magát hivatali jelmezen, papírkupacok között, és valahogy egyáltalán nem tűnt furcsának. – Azt hiszem, ez tetszik!

Erre már együtt nevettek, az új kilátások mindkettejüket felvillanyozták.

– Most már eléggé megéheztem. Együnk! És persze erre innom kell még egy pohárral.

EGY HÓNAP MÚLVA

Késő este volt. Az utcák, ahol most David ment, kihaltak látszottak – a pezsgés és a nyüzsgés elkerülte a munkahelyeket. A hivatalokat, ahol szürke hivatalnokok késő estig végezték ugyanazt az egyhangú munkát.

David is ilyen lett. Egy átlagos ember, aki százával megtalálható volt minden egyforma irodaházban. A fejében most is számoszlop-

ok pörögtek, annyi megoldatlan probléma, annyi kérvény és rendelet!

Fáradt volt. Tudta, hogy pár óra múlva ugyanezen az utcán fog végigrohanni megint a munkája sietve. Mindig rohant. Egész nap. Csak ilyenkor késő este lassított egy kicsit, szeretett komótosan, gondolataiba merülve bandukolni hazafelé. Szerette az éjjeli levegőt, és szeretete nézni ezt a rohanó várost ilyenkor. Ezek voltak az egyetlen csendes pillanatok a napjaiban, azonban nem ezek voltak a legmagányosabbak.

Ahogy befordult az egyik sarkon, egy óriási plakátot pillantott meg. Egy neves galéria plakátja volt, egy festészeti kiállításra invitálta az embereket.

– Nanette... – mormogta maga elé David.
– Nanette... Honnan olyan ismerős nekem ez a név?

Percekig csak állt ott, és nézett fölfelé. Mintha rémlett volna neki egy kedves, kicsit bolondos lány képe, akit mintha régen ismert volna. Nanette! Hát persze! Akkoriban is mindig festeni próbált, és úgy emlékezett, elég ügyes volt benne.

A plakáton egyébként egy festmény volt látható. Egy férfi arcképe, aki szintén ismerősnek tűnt Davidnek. Ahogy azon törte a fejét, kit is ábrázolhat, hirtelen belevillant. Mintha ő lenne. De nem úgy, ahogy a tükörben látja magát, vagy egy fényképen. Az ő arca volt, de olyan arca, amit nem hitt volna, hogy bárki is ismer. Mintha képes lett volna a szemén, a száján, a vonásain keresztül a lelkét is megmutatni.

Davidet teljesen megbabonázta, még hosszú időn át csak bámulta a képet. Kicsit később egy férfi és egy nő ment el mellette, akik szintén észrevették a plakátot.

– ...nézze csak, hallott már erről a kiállításról? – kapta el a férfi szavait David.

– Még ilyen csúnya képet! Miért, mit lehetett hallani?

– Hatalmas botrányt keltettek ennek a Nanette nevű nőnek a képei. Állítólag értel-

metlen mázsolmány az egész, valóban botrányos témákkal. Ez a festmény is, emlékeztem a címére – láthatóan törte a fejét –, valamilyen férfi arcképe... Valami Daniel... vagy Derrick... Nem, azt hiszem, David, „David arcképe”! Miután olvastam róla, kíváncsivá tett és elmentem a kiállításra. És nekem elhiheti, valóban borzalmas! Nem sokkal utána be is zárták.

– Még szerencse!

– Na és hallott arról a darabról, amit...

Itt a pár tovább indult, de David már nem is figyelt rájuk. Még hogy botrányos! Hiszen már ez az egy kép is olyan lenyűgöző volt. Szegény, meg nem értett Nanette. Talán meg kellene keresnie. Ugyan, minek? Van elég baja magának is. Amúgy sem voltak túl jóban soha.

Most már kezdte kicsit jobban szaporázni a lépteit, mert már ideje lett volna hazajárni és pihennie egy kicsit. Újra betódultak az agyába a számoszlopok és a sok-sok unalmasnál unalmasabb elintéznivaló.

De valahol, legbelül mégis csak boldogsággal töltötte el a gondolat, hogy holnap újra bemehet a hivatalba. Tényleg sosem panaszkodott, bármilyen egyhangú is volt minden, ő úgy érezte, tényleg fontos, amit csinál. Hirtelen ezen a késői órán csak arra tudott gondolni, és semmi másra:

– Dolgozni akarok, dolgozni akarok, mindig és mindig.

EGY ÉV MÚLVA

David és Márta vacsorára siettek Kauko házába. Havonta egyszer adott ilyen vacsorákat, ahol a hivatalnokoknak legalább annyira fontos volt megjelenniük, mint napközben az irodában. Kaukót nagyjából fél évvel ezelőtt nevezték ki a hivatal igazgatójának. Ennek természetesen mindenki örült, és mindenki teljesen egyetértett a döntéssel. Persze egy ilyen pozíció a hatalmas felelősség és tekintély mellett rengeteg feladattal járt. Így már egyre kevesebbet tudta régi barátjával

tölteni a drága idejét. De David ezt nem bánta, hiszen akkor is találkoztak az ilyen havonta tartott vacsorákon.

– Még időben vagyunk – állította meg Márta pár lépéssel az ajtó előtt. – Itt van egy gyűrődés az ujjadnál – igyekezett elsimítani egy mikroszkopikus ráncot férje jobb karján. – Mindenki egyből észre fogja venni.

– Ne aggódj! A gyönyörű feleségem mellett senki sem fog rám figyelni – mosolygott rá biztatóan David, majd homlokon csókolta. – Gyere, essünk túl rajta!

– Már megint huhog! – torpant meg még egy pillanatra Márta.

– Ki huhog?

– A bagoly. Minden este huhog.

– Hadd huhogjon. Rosszabb úgyse jöhet, mint ami most van.

A társaság aznap este rendkívül sótlannal bizonyult, és miközben David a szokásos hivatali ügyekről tárgyalt, figyelmét nem kerülte el, hogy Márta most is mennyire zavarban van, amint próbál bekapcsolódni a többi unalmas hivatalnokfeleség beszélgetésébe. Kauko persze sugárzott, mint minden ilyen estén, mindenki csak úgy itta a szavait.

A lakás hatalmas volt, tágas ebédlővel. A díszítés pedig mindenhol aranyozott, ellenpontozva a márvány színű oszlopokat, amelyek a kertet szegélyezték – oda nyílt ugyanis az ebédlő. Középen egy óriási ébenfa asztal állt, rajta porcelánteríték. Márta már amint is rettentően izgult, hogy ezekből kell ennie – hát még mikor az ezüst evőeszközöket kellett használni hozzá.

A vacsora előtt Kauko mindig mindenkinek adott egy pohár vodkát, amit meg kellett inni, csak úgy kezdhettek enni. Davidnek most egy kicsit nehezeze esett ezt megtenni, így ő volt az utolsó, aki helyet foglalt az asztalnál, ahol rajta kívül tizenketten ültek.

Miközben a legtöbben igyekeztek csendben étkezni, Kauko folyamatosan mesélt, viccelődött, amit mindenki köteles volt tátott szájjal és elámulva hallgatni.

Az érdekessége egyébként az volt ezeknek az összejöveteleknek, hogy a házigazda rettentő figyelmes ember lévén, tekintettel volt hivatalnokai és feleségük vonalaira. Minden fogásból szinte csak egy falatnyit találtak mindenkinek, mesterien elkészített, apró adagokat, melyekkel jól lakni ugyan nem lehetett, viszont nagyon ízlésesen néztek ki, és a díszítésnek sikerült kitöltenie az egész tányért.

Miután a vacsora befejeződött, a vendégek újra belefogtak a társalgásba, Kauko pedig intett Davidnek, hogy beszélni szeretne vele, így kimentek a kertbe. A hűvös, esti levegő csak úgy arcon csapta őket.

– Fantasztikus este! Fantasztikus, nem gondolod? – mondta kicsattanó örömmel Kauko.

– Valóban az. Miről szerettél volna beszélni?

Az igazgató úr erre felszisszent és olyan képet vágott, mintha csak megcsípte volna valami.

– Már erről is akartam szólni.

– Ugyan miről?

– Olyan kellemetlen ez, David. Hiszen te meg én ismerjük egymást, ki tudja, mióta! De mióta igazgató lettem, olyan furcsa így, hogy... hogy is mondjam... Ez a tegeződés. A többiek se tegeznek engem, így értsd meg... Jaj de kellemetlen ez, de kellemetlen! Olyan furcsa, hogy egyedül te tegezel.

David megrökönyödve nézett rá.

– No persze – sietett megnyugtatni őt Kauko. – Hogyha csak így magunk között vagyunk, hogyan is lenne ellenemre? Csak előttük, na! Ugye megérted?

– Már hogyne érteném – felelte David egykedvűen.

– A feleséged egyébként mesésen nézz ki. Tökéletesen passzol ide! – veregette meg barátja vállát.

– Köszönöm, de ha jól sejtem, nem erről akartál... vagy akart beszélni.

– Nem, nem. Kicsit nehéz úgy ez. Tudod,

David, te remek alkalmazott vagy. Mindig pontos, mindig precíz, nem gyakran veszel ki szabadnapot, és nem sokat kérdezősködsz, ami – valljuk be – rettenetesen nagy erény. – Itt egy pillanatra elhallgatott. – És itt van egy dolog, egy iroda dolga. Tudod, nem minden városban megy ilyen jól minden, mint itt nálunk. Az északabbra lévő területeken például egyenesen pocskék a könyvelés.

– Értem. Nekem mi közöm van ehhez?

– Máris rátérek. Kérték tőlem, hogy ajánljak valakit, aki utána néz a dolgoknak ezeken a helyeken. És én rád gondoltam, David. Hiszen az előbb soroltam fel a sok-sok erősségedet. És ez előléptetés lenne a számodra. És nem is kellene hosszú időre elköltöznöd. Mindössze két évről lenne szó. Nem is lennél olyan messze, mindössze pár száz kilométerre. Néha lehet, kicsit messzebb, ha utazgatnod kell, de...

– Mártával gyereket szeretnénk, ehhez azért kicsit messze lennék.

– Ugyan, David, mindössze két évre! És tetszene, higgy nekem, tetszene ez a feladat neked! Másra nem bízhatom, csak rád...

David eltöprengett.

– Kérlek, ne hagyj cserben!

– Rendben van – sóhajtott végül. – Gondolom, úgyszincs sok választásom.

– Nincs, de úgysem ez számít! Remek ember vagy, David, egyszerűen remek!

Kauko megszorította a vállát, majd visszament a vendégeihez, és nevetve kezdett nekik mindenféléről mesélni. Ezt látva Márta jelent meg az ajtóban, és izgatottan kérdezte:

– David, mit akart? Valami rossz történt, ugye?

– Tulajdonképpen áthelyeztetett. Két évre. Ellenőriznem kell a könyvelést néhány helyen.

– Két évre! – Márta nem esett kétségbe, szinte beletörődvé helhelte a szavakat. – Két évre! És messze leszel?

– Eléggé messze. Annyira sajnálom.

Erre magához ölelte csodálatos feleségét,

fejét a mellkasához szorította, mintha csak megnyugtatást várna tőle, hogy nem lesz semmi baj.

– Mondhattál volna nemet?

David hallgatott.

– Hát persze, hogy nem – Márta olyan erősen szorította, mintha attól féltne, már most el akarják szakítani őket. – Nem baj, nem is baj. Majd átvészeld. Én ugyanitt leszek két év múlva is. Mindössze két év! Várni fogok. Addig majd hallgatom, hogy huhog a bagoly.

HABCSÓKTORTA GYÜMÖLCSÖKKEL

David egy cukrászdában ült és gondolataiba mélyedve tanulmányozta a „Desszertek” című szó alatt sorakozó választékot. Majd odahívta a pincért, és amint elfogyasztotta rendelését, felöltötte a kabátját és elindult a színházba.

MÁSNAP HAJNALBAN

David sosem szerette este a színházat. Nem látta benne azt a sejtelmességet, amit mindenki olyannyira dicsért. Szerinte nappal minden sokkal tisztább és átláthatóbb volt. Most azonban odáig volt érte. Különös érzés volt, ami hatalmába kerítette. Hajnal volt, a napnak az a szakasza, amikor a legtöbb ember alszik.

De hogyan is tudott volna ő aludni egy ilyen nap után? Az után a nap után, amikor mindent megkapott, amiről csak álmodott? A nagy szerepet! Ezt a nagy szerepet fogja ő játszani itt, ezen a színpadon, nemso-kára, miközben az összes néző szeme kíváncsian rá szegeződik. És nem fognak csalódní. Nem, ez a szerep fantasztikus, és ő is fantasztikus lesz benne.

Pláne egy ilyen nő oldalán! Márta! El sem akarta először hinni, hogy ez a tünemény tényleg hozzá akar jönni feleségül. Éppen hozzá!

David arcán egy mosoly futott végig, ahogy arra gondolt, Márta most is az ő ágyában alussza legédesebb álmát. Ő is próbált aludni mellette, próbálta egy ideig. De még-

is hogyan lehetne aludni egy ilyen elképesztő nap után? Nem lehet! Nem lehet nyugodtan maradni!

David a mellkasában érezte ezt az eszeveszett boldogságot, és úgy érezte, rohannia kell. Legszívesebben futott volna, sokáig és sokáig, de ettől még felszabadítóbbnak találta azt a gondolatot, hogy ide jöjjön, erre a helyre, a színpadra, ahol annyira otthon van.

És most itt állt. A sötét színházteremben, melyet csak a hold fénye világított be – talán ezért mondják rá mások, hogy ilyenkor olyan sejtelmes. Innen nézett előre, a most még üres székek tömegére, és szinte látta maga előtt, hogy nemsokára ennyi ember fogja egyedül őt isteníteni.

Na és Primo? Jutott hirtelen az eszébe. Mi lesz Primóval? Ő csak kis szerepet kapott a darabban. Erre a gondolatra fülig mosolyodott és harsány kacagásba kezdett. Primo majd kezd az életével valami mást. Talán azt a kis szerepet se lenne muszáj neki adni... Ki tudja, talán ha beszél a rendezővel... De ez még úgyis odébb van.

David elégedetten nézett körbe még egyszer, és azt gondolta:

– Igen, ez az igazi élet! Mégiscsak meseszép!

EGY HÓNAP MÚLVA

Különös vacsora volt. David persze nem tudta, hogy valamit, amit hajnalban tartanak, lehet-e vacsorának nevezni, mindenesetre az általános megnevezés, amit mindenki használt rá, ez volt.

Egy hatalmas asztal körül ültek, ami valóban rogyásig volt megrakva. Főleg gyümölcsökkel, a legdrágább félékkel és csupa-csupa olyan étellel, amelyeket kézzel lehetett enni. Nem a jóllakás célját szolgálták, hanem lehangoló ízélményeket kívántak nyújtani.

Tányér és evőeszközök ennek tudatában nem kellettek, csak poharak voltak, melyekből a bort itták. A lányok egész végig hatalmas kancsókat hordtak körbe, és abból töltöttek.

A díszítés a teremben nem volt túl hivalkodó. Egyszerű volt, a falak is majdnem kopottak. Nem is volt itt más, csak ez a hatalmas asztal a maga régimódi stílusával, és ezek a megfakult kanapék. Ilyenformán az „asztalnál ültek” kifejezés nem is teljesen helyénvaló, hiszen valójában inkább feküdtek az asztalt körülölelő díványokon.

A hangulat bódító volt, és ez tetszett Davidnek. Itt minden megvolt, amit ő igazán szeretett: finom ételek, rengeteg bor, olyan szerek, amelyekről jobban érezte magát, még annál is több gyönyörű nő (akiknek az volt a dolguk, hogy gyönyörűek legyenek) és persze az az érzés, hogy őt itt mindenki imádja. Miért is ne imádták volna? Hamarosan bemutatják a darabot, ahol mindenki elájul majd a játékától. Igenis tehetséges színész volt, és borzasztóan sikeres. Ezért is engedhetett meg magának ilyen vacsorákat és az érzést, hogy nem számít semmi, csak az élvezet.

– David, én hazamegyek – lépett oda hozzá Márta. Olyan volt ez, mint egy hűvös fuvallat, David hátán végigfutott tőle a hideg.

Márta egyébként gyönyörű volt. Hullámos szőke fürtjei a vállára omlottak, és a ruhája is kihangsúlyozta szinte tökéletes alakját. David azonban ebből mit sem vett észre (annyi más bámulnivaló volt itt), és már úgyis látta ezeket a vonalakat eleget. Különben is a saját feleségét nem tarthatja valaki annyira szépnek,

hogy másra rá se nézzen!

– Ugyan, minek mennél? Maradj!

– Hogy még jó pár órán át nézhessem a züllésedet? Köszönöm, inkább nem!

– És mit fognak gondolni a barátaink, ha a feleségem fogja magát és hazamegy? – igyekezett őt közelebb édesgetni magához David.

– A barátaink? – nézett rá Márta megrökönyödve. – Nevezd meg egyet is közülük!

David hiába törte a fejét, mire a felesége lenézően közölte:

– Én megyek!

Majd kisietett az ajtón.

– Márta, várj! Márta! – utánaszaladt és megragadta a karját. – Nem értem, miért csinálod ezt.

– Te tényleg nem érted? Tudod, hogy hívnak ezek az emberek engem? Nem hallottad? Úgy hívnak: David – jelentőségteljes kacsintás – felesége!

– Nem értem, mi a bajod ezzel!

– Hát ez hihetetlen! – igyekezett kiszabadítani magát férje szorításából. – David, nézz magadra! Hol van az az ember, akihez hozzámentem? Aki annyira tudott örülni a szerepének! Még nem is lettél sikeres, de már is a fejedbe szállt? Hogyhogy nem veszed ezt észre?

– Szóval most az a bajod, hogy sikeres vagyok? És hogy tudom élvezni az életet?

– Élvezni az életet!

Kitépte a karját Davidéből, megállt vele szemben és úgy folytatta. Ahogy beszélt, lassan mindig egy lépést tett hátrafelé.

– Lehet élvezni az életet anélkül is, hogy részt kellene vennünk vagy venned ilyen... ilyen... orgiákon-

– Még hogy orgiákon!

– Nézz körbe, ezek az emberek nem a barátaid, nem is kedvelnek, csak a neved miatt vannak itt! Lusta lettél, és mással sem foglalkozol, minthogy hogyan imádtasd körbe még jobban magad. Hogy élvezd az életet!

Erre férjéhez szaladt, kezét a mellkasára tette, és a hangja könnyörgőre, majdnem síró-

ra váltott.

– Mi történt veled, David? Mi történt velünk? Mi történt azzal, hogy engem tartottál az egyetlennek és a leggyönyörűbb nőnek? Miért nem akarsz már velem lenni? Miért nem jössz inkább velem és hagyd itt ezt a bűnös helyet? Kérlek, David, gyere velem!

Egy pár percig hallgattak. A férfi agyán végigfutott annak a gondolata, hogyan mosolyogna Márta, ha most igent mondana. Aztán arra gondolt, milyen jó lenne most bent lenni, szőlőt enni és pihenni – a könnyű életet élvezni!

– Nem. Ugyan, Márta, ezt nem gondolhatod komolyan. Ott bent igazán élek, az ott az igazi élet! És nem értem, te miért vagy képtelen ezt belátni. Még hogy hazamenni! Milyen nevetséges ötlet!

– David! – Márta ekkor már sikított, ellökte magát Daviddól és lerogyott a földre. – Miért nem veszed észre, milyen bűz van odabent? Miért akarsz ennek a részese lenni? Hogyha most visszamész, akkor örökre elvesztesz mindent. Mindent, ami valaha szent és tisztességes volt neked. És engem is el fogsz veszíteni! David! Kérlek!

De ő csak állt ott, a nő szavai egyáltalán nem hatották meg. Úgy nézett le rá, mint egy eszeveszetre, aki nem tudja, mit beszél. Nem szólt egy szót sem, csak sarkon fordult és visszament a terembe. Mártából hirtelen előtört a kétségbeesett zokogás. Arcát a kezébe temette. Úgy érezte, képtelen egyedül elviselni ezt az egészet.

Még aznap felkereste Primót.

EGY ÉV MÚLVA

David felriadt álmából. Felült az ágyban, kezével a homlokát masszírozta. Az esze tompa volt, ő maga bódult, a feje pedig lüktetett.

– Mi az, édesem, mi a baj? Nem tudsz aludni? – jött a hang az ágy másik részéből.

– Felkeltettek? Ne haragudj! – simított végig rajta David gyöngéden.

– Nem is baj. Én sem tudok aludni. Mit

szólsz, ha főzök egy teát?

David hálásan nézett rá, mire Nimfa kimászott a takarók közül. Meztelen volt. A férfi nézte légies mozgását. Annyira szép volt, és annyira fiatal, neki pedig annyira fáj a feje.

– Tetszett, ahogy tegnap este játszottál.

Olyan... erős volt!

– Tényleg minden alkalommal el akarsz jönni? – nevetett rá David.

– Ez a dolgom, nem? Mindig csodálni a te játékodat! – Egy pillanatra elgondolkodott, közben magára öltötte selyem köntösét. – Tényleg, mi történt tegnap a feleségeddel? Lebetegedett?

– Igazából nem tudom.

– Jobban tetszik, ahogy ő játssza azt a szerepet.

– Biztosan örülne, ha tudná. Annyira fáj a fejem!

Nimfa erre otthagya a teát, és David elé térdelt.

– Ó, na mutasd! – finom kezeivel végigsimította David homlokát, majd csókolgatni kezdte. – Így jobb?

– Kicsivel – tenyerére emelte a csodaszép arcot, és belenézett a gyönyörű mélykék szemekbe, amelyek üresek voltak. Ostoba nő – gondolta –, nem is, inkább ostoba kislány. Szájon csókolta, közben átkarolta a derekát.

– Annyira, de annyira szeretlek – mondta Nimfa vidám rajongással.

– Szeretlek én is, te kis buta – hazudta neki David. Még hogy szeretni! De azért jó kis szerető volt. – Azt hiszem, most mennem kell. Ne haragudj, nem tudok itt maradni.

– És a tea? – a tekintete őszinte kétségbeesést tükrözött.

– Majd megisszuk legközelebb.

Kikelt az ágyból és felöltötte a kabátját. A lány odaadón rohant hozzá, akár egy kiskutya, a kelleténél kicsit erősebben magához szorította és hosszú csókolózásba kezdett. Mikor Davidnek sikerült leválnia róla, gyorsan kilépett az ajtón, mélyet sóhajtott, szaporán kezdte a lépéseit és hazafelé indult.

Arra számított, hogy egy ilyen hajnali órán biztos sötét lesz a ház és alszanak, de tévedett. Amikor hazaért, Márta fekete ruhában volt, utcai öltözékben, a haja szigorú kontyba csavarva, és mintha csomagolt volna. Primo eközben szintén felöltözve ült a kanapéjukon és maga elé bámult. Olyan volt, mint egy hatalmas elefánt a nappali közepén, aki egyik lábáról a másikra billeg – mégsem beszélnek róla. David belépett az ajtón, és valójában nem is köszöntek egymásnak, mindössze hangutánzó szavakat adtak ki, jelezvén, hogy észlelték a másik jelenlétét. Mérges és lenéző pillantást vetett a kanapé felé, majd átietett a szobán és indult volna fel az emeletre, de Márta hangja megállította:

– Hohyhogy ilyen korán?

– Ehhez volt kedvem.

– Felesleges emberek, felesleges szavak... – motyogta maga elé Primo.

Hallgattak.

– Miért csomagolsz, elutazol? – kérdezte hűvösen David.

– Ugyan, David!

– Örökösen ostoba kérdésekre válaszolgatni... – folytatta Primo.

– De hohyhogy így hajnalban? Hova lehet ilyenkor menni?

Márta még mindig nem felelt.

– És miért nem voltál tegnap a színházban?

– Tényleg, milyen volt a beugróm? Bizonyára csinosabb, mint én.

– Belefáradtam ebbe, belebetegedtem... – dűnnyögte Primo.

– Talán beteg vagy? Nem látszik rajtad!

– David, otthagytam a színházadat – közölte tisztán és érthetően Márta.

– Azt nem tehetted! Azt nem!

– Ingerlékeny lettem és lobbanékony, nyers, kicsinyes – hadarta Primo.

– Eszemben sincs tovább nézni a te bálványozásodat, ezt az álszentséget! Nem kérek többet belőle, köszönöm.

– Nem ismerek magamra – mondta Primo

immár közlésszerűen.

– De hiszen a színház... a mi színházunk... – mint aki megszédült, a karfára támaszkodott.

– Jól érzed magad, minden rendben?

David és Primo erre egyszerre mondták:

– Naphosszat a fejem fáj, álmatlanság kínoz, zúg a fülem...

Márta becsukta a bőröndöt, és Primo kezébe adta.

– Megvárnál, kérlek, az ajtó előtt? Még szeretnék pár szót váltani a férjemmel.

Erre az egykori színész, a mostani hivatalnok felugrott a kanapéről és azt kiabálta:

– Egyszerűen nem tudom, mit kezdjek magammal... egyszerűen nem tudom!

Majd szájon csókolta Mártát, kivette a kezéből a bőröndöt és kiviharzott a házból. Az ajtó hangosan csapódott be mögötte. David lerogyott a kanapéra.

– Mire készülsz, Márta? Talán... vakációztok?

– David, én most elmegyek.

– Rendben. Mikor jössz vissza?

– Nem jövök vissza többet.

Hallgattak.

– De mért teszed ezt, Márta?

– Mert nem bírom ezt tovább. Nem élhetek itt ebben a hatalmas házban, így – veled! Nem lehetek többé egy sokat használt kellék az előadásodban.

– Ezt nem fogadom el, egyszerűen nem.

– Pedig el kell fogadnod, muszáj lesz.

– Nekem semmit sem muszáj! Mindenről én döntök!

– Úgy, igazán? Te döntesz? Talán úgy döntesz, hogy maradjak itt? Akkor kérj meg rá, vagy parancsolj, ha úgy tetszik, csak mondd, hogy azt akarod, hogy veled maradjak, itt! Az sem érdekel, ha a szeretődnél alszol, mit bánom én, bárhogy élvezed az életed, csak mondd, hogy azt akarod, hogy a feleséged maradjak!

David hallgatott és üveges tekintettel nézett maga elé. Márta egy pillanatra behunyta a szemét, majd összeszedte magát, és elköszönt.

– Akkor, azt hiszem, nincs miről beszélgetnünk. Ég veled!

David még mindig nem mozdult, maga elé bámult és gondolkodott. Agyában most képek peregtek, kezdetben Mártáról. Aztán ezeket a képeket felváltották más nők emlékei. Olyan embereké, akik jobban imádták. Vacsorákra gondolt, meg borokra és mindenre, amitől jobban érezte magát. Teljesen elveszett az élvezetekben.

GESZTENYÉS KIFLI (HÁZI KÉSZÍTÉS)

David egy cukrászdában ült és gondolataiba mélyedve tanulmányozta a „Desszertek” című szó alatt sorakozó választékot. Majd odahívta a pincért, és amint elfogyasztotta rendelését, felöltötte a kabátját és elindult a színházba.

AZNAP

Éppen abban a pillanatban, amikor David kilépett a cukrászdából, ütött delet a hatalmas óra a téren. Erre ő felpillantott és szaporán kezdte a lépteit – ugyanis ez azt jelentette, hogy késésben van. Szerencsére a cukrászda éppen csak egy utcányira volt a színháztól. Amint befordult a sarkon, és meglátta a hatalmas épületet, önkéntelen sóhaj szakadt föl belőle.

Ez a hely jelentette számára az egész világot, minden célját, minden álmát ez testesítette meg. És persze nem egy ismeretlen, aprócska színházról volt szó, hanem egy valóban széles körben elismert és rendszerint

teltházás előadásokat adó létesítményről.

Így David mindig azzal az örömteli érzéssel lépett be a kapun, hogy azt mondhatta magának: igen, én eljutottam ideig.

Amint benyitott a terembe, látta, hogy a szereplőválogatás még nem kezdődött el. Mindenki ide-oda kapkodott, és igyekeztek az utolsó pillanatban is szöveget tanulni.

– Csakhogy ideértél! – lépett a még az ajtóban álló David elé Primo. – Én már órák óta itt vagyok. Kezdem félni, hogy ilyen könnyen kaphatom meg a főszerepet. Sok sikert mindkettőnknek!

David megrázta a felé nyújtott kezét, majd hátrament az öltözőkhöz, közben Primo a pillantásával követte.

Negyed óra sem telt el, David már a színpadon állt, és önfeledten szavalta a hön áhított szerep sorait. Majd mikor megállt, hirtelen mintha csend telepedett volna a hatalmas teremre, a színészek mozdulatlanul, lélegzetvisszafojtva vártak. David a rendező összehúzott homlokát kémlelte, de mivel nem tudott semmit leolvasni róla, pillantása hátrébb tévedt, végignézett a sorokon. Arra gondolt, milyen lesz, mikor majd nemsokára emberek töltik meg ezeket a székeket, s ettől a gondlattól szívét máris izgatott szorongás szorította össze.

Merengéséből egy hirtelen ajtócsapódás térítette magához. Mindenki a hang irányába bámult, arra a feléjük siető alakra, aki ahogy közeledett, mintha egyre érthetlenebb összevisszaságban szabadkozott volna.

– Tudom... tudom... elkéstem. Tudom, tudom! Már elkezdődött, és én... csak most értem ide! Értem, értem, felfogtam! A legrosszabbkor jövök, félbeszakítottam mindent. Így van, ne is mondják!

A rendező értetlenül nézett rá, de ebből a nőből és a mosolyából olyan félelmetes magabiztosság sugárzott, hogy képtelen lett volna haragudni rá.

– Na ne aggódjanak, máris itt vagyok!

Vetett még egy lehangoló pillantást a tár-

saságra, mielőtt eltűnt a függönyök mögött. Márta volt az. David észre sem vette, mennyivel gyorsabban veszi a levegőt, mióta beesett azon a nyikorgós bejárati ajtón. Márta! Szinte beleborzongott a jelenlétebe. David mindig úgy látta őt, mintha folyamatosan ragyogna, mintha valami leírhatatlan burkot vonna maga köré.

A rendező megköszörelte a torkát és mérgesen leparancsolta a színészeket a színpadról. Tekintetéből David nem tudott kiolvasni semmi mást, mint elégedetlenséget. Talán mégsem lesz az övé a nagy szerep?

Utána Primo lépett a helyére, és mondta el ugyanazokat a mondatokat, amiket ő nem sokkal korábban. És bár kelletlenül, de Davidnek el kellett ismernie, hogy vetélytársa sokkal jobb volt nála.

Azonban nem akart ezzel foglalkozni, mert most valamiféle mámorító boldogság kerítette a hatalmába. Az a csodálatos pillanat tartotta a hatása alatt, hogy a függönyök takarásában a karjába zárhatja Mártát, ezt a tüneleményt, mielőtt kifutna a színpadra, a saját jelenetére.

Ahogy utánanézett, elhatározta, hogy még ma megkéri a kezét.

EGY HÓNAP MÚLVA

David mintha hallotta volna a nagy óra hangját, amint delet üt, de nem is figyelt oda rá. Gondolataiba mélyedve taposta a macskaköveket. Lassan haladt, minden egyes lépésre odafigyelve.

– David? Tényleg te vagy az?

Mintha egy ilyesforma kiáltás lebegett volna a levegőben, de nem is figyelt oda rá. Aztán mintha valaki futna, felerősödtek a mögötte haladó lépések.

– David! – rázta meg egy lány a vállainál fogva. – Mi az, nem hallottad, hogy kiabáltak neked?

Az arcán széles mosoly terült el, Davidnek mégis beletelt pár pillanatba, mire felismerte, ki áll előtte.

– Nanette! Nahát! Semmit sem változtál!

Még mindig az az álmodozó, bolondos lány állt előtte, akit valamikor régen ismert. Valahogy jól álltak neki ezek a közel sem passzoló színek, amiket viselt.

– Sétálunk? – A lány belekarolt bele, és egy park felé vezetete. – Milyen szép ilyenkor ez a hely, nem gondolod?

– De, biztosan – felelte David egykedvűen.

– Na és mesélj, mesélj! Mi történt veled?

Mindent tudni akarok!

– Mindent? – mosolyodott el. – Talán azt tudod, hogy színész lettem.

– Igen, mintha hallottam volna róla. Igazából... ami azt illeti... –egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta – azt hiszem, ott voltam minden este, amikor csak játszottál.

– Az összes előadáson? Ennyire szereted a színházat?

– Igen, azt hiszem... oda vagyok a színházért – nevetett.

David nem is tudta, ismer-e mást, akiből ennyi vidámság áradna, és aki mellett hirtelen ő is jobban érezte magát.

– És most miben játszol? Vagy készülsz játszani?

– Nagyon szerettem volna egy szerepet. Egy igazán nagy szerepet. De nem kaptam meg. Primo kapta. Ő egy... másik színész, akivel... nem jövünk ki túl jól.

– Értem.

– Csak egy kis szerepet kaptam. És... nem tudom. Lehet, hogy nem kellene eljátszanom. Nem is tudom, miért beszélek neked erről.

– Miért ne akarnád eljátszani?

– Csak mert... én mindig többet szerettem volna – állt meg David és a lány szemébe nézett. – Valami igazán nagyot alkotni! Én mindig sikeres akartam lenni!

– És egy kisebb szerepben nem lehetsz sikeres?

– Ez nem ilyen egyszerű! Olyan, mintha én Guildenstern lennék Primo Hamletje mellett, mintha... Medvegyenkót játszanám, amíg ő Trepljovot, mintha az ő Hjalmarja mellett ne-

kem csak Molvik jutna!

– Még mindig nem értelek, David! Kis szerepek, nagy szerepek, közepes szerepek! Butaság lenne azt hinned, hogy az a hön áhított „nagy szerep” majd csak úgy jön, és sikeressé tesz. Nincsenek a másíknál kisebb vagy nagyobb szerepek, mint ahogy nincsenek átlagos emberek, felesleges emberek és nagy formátumú egyéniségek sem! Minden csak nézőpont kérdése.

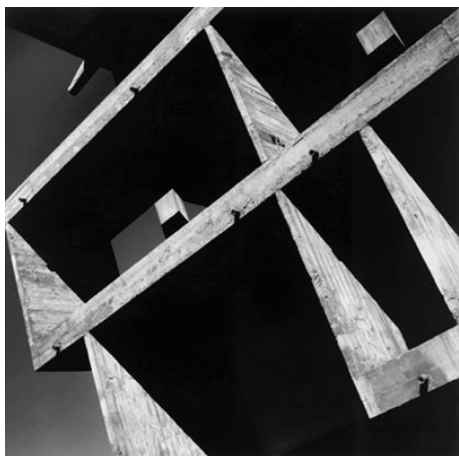
David csak állt ott, megmerevedve, mint ha valami értelmet vélne felfedezni ebben az összevisszaságban.

– Mégis mitől félsz? – folytatta Nanette. – Hogy kevés pénzt kapsz majd, hogy nem lesz elég ember, aki körülrajongjon? Tényleg ez jelentene mindent? Vagy a közepes élet riaszt meg? Igazán nem látsz semmi szépséget a mindennapok egyszerűségében?

– Hiszen én nem érzem magam egyszerűnek.

– Az biztos, hogy nem vagy az. David, én mindig is tudtam, hogy tehetséges színész vagy. Miért áldoznád ezt fel azért, hogy inkább valami olyan miatt siránkozz, egy olyan szerepért és egy olyan életért, amit nyilvánvalóan nem neked találtak ki?

– Tudod – mondta néhány pillanatnyi gondolkodás után David –, lehet, hogy mégsem olyan rossz az a szerep, amit most játszom.

– Remélem, meghívsz a bemutatóra! – evetett a szemébe a lány, majd továbbindult.
– Egyébként én festő lettem.

– Nahát, gratulálok! Egyszer megmutat-hatnád a képeidet, ha már te annyiszor láttál engem játszani...

– Igen, ami azt illeti, éppen most adtál öt-letet egy új képhez – kezdte Nanette aprólé-kosan vizsgálgatni a férfi vonásait. – És fele-ségül vetted már Mártát? Biztosan! Mindig azt gondoltam, hogy hamar összeházasodtok.

– Nem, nem vettem el.

Erre Nanette megtorpant.

– Megkértem ugyan a kezét, de nemet mondott. És jól is tette. Nem volt bennünk semmi közös. Egyébként – és itt nevetni kez-dett – most Primóval van, akiről az előbb meséltem. És azt hiszem, boldogok.

– Az én kezemet is megkérték egyszer. De én is nemet mondtam. Azt hiszem, rájöttem, hogy csak valaki olyan mellett tudok létezni, aki képes arra, hogy megihlessen.

Mindketten hallgattak, így sétáltak egy ideig. David azon gondolkozott, mennyire nem ismerte ő ezt a lányt annak idején. Min-dig egy kicsit bolondnak tartotta, és bár most is az volt, valamifajta szépség sugárzott belő-le, amit nem is értett. Nem olyan volt, mint bármelyik másik nő, akit ismert. Még Mártá-hoz sem volt fogható. Különleges volt.

– Azt hiszem, én itt a másik irányba me-gyek – mondta Nanette egy csepp szomorú-sággal a hangjában, amikor a park végébe ér-tek, ahol az út kétfelé ágazott. – Örülök, hogy így összefutottunk.

– Igen, én is. Valójában – mosolyodott el – jó ideje senki mellett nem tudtam így ne-vetni.

– Ég veled, David – nézett rá még egyszer utoljára a lány és sarkon fordult.

– Nanette! – kapta el a karját. – Kérdezhe-tek valamit?

A lány bólintott.

– Régen... olyan furcsa ez... régen nem voltál szerelmes belém?

Erre Nanette egy picit elpirult, de anyi-ra nem jött zavarba, hogy abbahagyja a mo-solygást.

– Régen – nyomta meg ezt a szót –, régen, azt hiszem, igen. De szerintem még én ma-gam sem tudtam, hogy mit gondolok.

David belenézett azokba a furcsán szép szemekbe, és valami olyat kérdezett, amit magától sosem, esetleg ettől a különös lány-tól lehetett volna elvárni.

– Nem lennél a feleségem?

Nanette szédülni kezdett, a fejéhez kapott, mint aki képzelődik, az egyensúlyát is elvesz-tette. David átkarolta a derekát, megment-ve ezzel az eleséstől és szájon csókolta. A lány ezek után még hosszú percekig hallgatott, majd mikor összeszedte magát, a férfi beleka-rolt és továbbindultak. Éppen a másik irány-ba mentek, mint amelyiken David eredetileg haladni akart.

EGY ÉV MÚLVA

David otthon ült és az újságokat lapozgatta. Valahol a távolban mintha a nagy óra ütötte volna el a delet. Nyugodt volt, mintha csak a napos idő hangulatát akarta volna tükrözni.

Már harmadszor futotta át a színházi kri-tikát. Már a sokadik jó véleményt olvasta, ami megjelent róla. Általában azt dicsérték, mennyire különböző szerepeket tud eljátsza-ni. A mostaniban például azt emelték ki, mi-lyen összhangban voltak Primóval. Azt ír-ták, tökéletes köztük az egyensúly. Mártát vi-szont meg se említették, de valahogy nem is hiányzott.

– Nanette! – kiabált át a másik szobába, mire a felesége nyakig festékesen és ecsettel a kezében beszaladt a szobába.

– Mi az? – kérdezte, miközben leoldot-ta magáról a kötényét (mint az látható volt, amúgy sem segített sokat).

– Az apróbb hirdetések között itt van az a kis galéria is, ahol kiállították a képeidet. Hogyha közelről nézed, a nevedet is ki le-het venni!

– Hadd nézzem! – nevetett és befészkelte magát David ölébe, ettől ő is eléggé festékes lett. – Már megint összekentelek! Ne haragudj.

Éppen hangosan kacagtak és boldogan tanulmányozták az újsághirdetést, amikor kicsapódott a bejárati ajtó és Kauko viharzott be rajta.

– Megnősülök! – kiabálta, az arca csak úgy sugárzott. – El sem hiszem! Megnősülök.

A kanapén kuporgó házaspár meglepődött ugyan, de őszinte örömet mutatott.

– El sem tudom hinni, hogy te... Nahát, gratulálok, barátom! – pattant fel David és megszorogatta Kaukót.

– Olyan boldog vagyok, olyan boldog! Ti pedig csupa festék vagytok – nevetett, majd felkapta Nanette-et és a levegőben megforgatta. – Megnősülök! Most tovább is kell rohanom, jóformán az „igen” közepén szaladtam el, de mindenképpen el akartam nektek mondani. Köszönök mindent! Majd később is eljövök.

Erre letette a lányt és jóformán kiszáguldott a lakásból. David és Nanette egy pillanatra megmerevedtek, majd újból kitört belőlük a felszabadult nevetés. Addig folytatták, amíg bele nem fáradtak, és egymás mellé dőltek a kanapéra.

– Azt hiszem, főzök ebédet – kelt fel egy rövid idő múlva Nanette. – Aztán együtt megebédelünk.

Felállt, és a konyha felé indult.

– Segítenél valamiben dönteni? Egyedül nem tudok – fordult vissza, mire a férje bólintott. – Milyen köretet csináljak? Rizst vagy inkább krumplit?

– Talán... – gondolkozott el David ebben a roppant nehéz és jelentőségteljes döntéshelyzetben – krumplit. Igen, mindenképpen krumplit!

Nanette elmosolyodott, majd kiment. David újra a kezébe vette az újságot és hátradőlt a kanapén. Közben, mintha csak magának mondaná hangosan gondolkodva:

– Mégiscsak csodaszép.

* * *

Vehajda megnyomta a gombot a gömbje oldalán, és valamilyen szinten elégedetten mosolygott.

Élégedettségét mindössze az korlátozta egy kicsit, hogy Belial nagyjából a kísérlet közepénél olyasmiket kiáltott, mint (a teljesség igénye nélkül): „ostoba sületlenség!”, „még ilyen reménytelen ötletet!” illetve „értelmetlen marhaság!”, majd fogta magát és kiviharzott az apró kutatószoba apró kis ajtaján. Fekete kabátja (ami leginkább frakkhoz hasonlított) csak úgy lobogott mögötte.

A gömb oldalán a számláló most azt mutatatta: 186. És bizony, éppen ennyi buborék keringett most össze és vissza ebben a furcsa burokban. Némelyik lassú, másik jóval gyorsabb mozgással.

– Száznyolcvanhat! – ismételte el Vehajda a számot, majd lerogyott az ütött-kopott karosszékébe. – Száznyolcvanhat!

Pipázni kezdett.

– Pedig olyan remek ötlet volt, igazán remek! – mondta.

Pipájából buborékokat eregetett, melyeket merengve nézett. Mindegyik olyan volt, mint egy-egy apró kis világ, tele millió és millió ember életével és döntéseivel.

– Mert igenis a döntéseink hatással vannak ráink! – mormogta magában. – Annyian elmondták már, de valahogy, sohasem elég jól!

A buborékok pedig csak keringtek körülötte, néha összeolvadtak, néha több részre szakadtak, és bizony – Vehajda legnagyobb bánátára – egy csendes pukkanással néha semmivé váltak.

MÁSİK SZÍNHÁZ

RIP VAN WINKLE

Mesés álmotázás Washington Irving novellája alapján 15 percben

Rip Van Winkle	Gálos Csaba
Mrs. Van Winkle, Polgár	Lukács Laura
Ifjabb Rip	Koltay Richárd
Judith, Matróz	Németh Flóra
Gyerek, Matróz	Hahn Zsófia
Gyerek, Matróz	Máthé Zsófia
Gyerek, Matróz	Vidák Anna
Szomszéd, Vanderkonk	Ötvös Szilvia
Szomszéd, Matróz, Doolittle	Philipp Hanna
Szomszéd, Matróz, Szónok	Szónyi Eszter
Vedder, Polgár	Hasznos Bertalan
Brummel, Polgár	Szécsényi Dániel
Tassel, Hendrick Hudson, Polgár	Takács Márton

Technika	Szőke Flórián
Rendezés	Fekete Ádám

Bemutató: 2011. április 7., csütörtök (az Osztályszínjátzó Fesztivál keretén belül)

További előadás: 2011. április 12., kedd 15:00

a Közgazdasági Politechnikum színháztermében (1096 Bp., Vendel u. 3.)

[web: masik.poli.hu - e-mail: masik@poli.hu]

PÁLYÁZAT

Kedves gyerekek – általános és középiskolások!

Bizonyára tudjátok, hogy 2011 az ERDŐK NEMZETKÖZI ÉVE.

Ezen felbuzdulva szeretnénk egy fotópályázatot hirdetni *Unokáinké lesz az erdő* címmel.

Egy pályázó három képpel versenyezhet. Kérjük, hogy a képhez figyelemfelkeltő, magyarázó, elgondolkodtató szöveget is csatoljátok két-három sorban.

A kisiskolások és középiskolások felvételeit külön értékeljük. Tervezünk egy közös internetes albumot és kellő számú pályamű esetén egy kiállítást is.

Nyereményünk és unokáink nyereménye a megőrzött természet, a szép, megnyugtató, elcsendesítő felvételek nézegetése, de emellett persze képkereteket, albumokat, és erdővédő újrahasznosított termékeket kapnak majd a résztvevők.

Kérjük, mellékeljétek a kép készítésének körülbelüli idejét, helyét, a készítő nevét és életkorát. A képeket elektronikus formában (jpg formátum, max. fájl méret: 3Mb, min. felbontás: 1024x768) a fotoludoteka@gmail.com címre várjuk.

Kedves lányok és fiúk!

Immár tíz éve hívunk és várunk benneteket az Európai Autómentes nap alkalmából környezet- és természetvédelmi együttgondolkodásra és együttműködésre. Szeretnénk, ha a tervezésbe is bekapcsolódnátok, és ti is megosztanátok velünk hulladékanyag-felhasználó kézműves ötleteiteket.

Olyan pályaműveket várunk, melyek mindennapi hulladékokból (lejárt naptár, konzervdoboz, teatasak, anyagmaradék, befőttesüveg stb.) – nemcsak művészek által előállítható – szép dol-

got hoznak létre (használati tárgyat, játékot, dísz...). A kész alkotások mellé készíthető leírást is elküldünk. A beküldött művekből szeretnénk kiállítást rendezni.

Aki kéri, annak alkotásait visszaadjuk; de csak az pályázzon, aki önként hozzájárul (2011. az önkéntesség éve), hogy ötleteit többen is kipróbáljuk. Jogdíjat nincs módunk fizetni, de szeretnénk, ha a „bőség kosarából” mindenki egyaránt vehetne”

A versenyzőket könyv, kézműves alkatrész, finomság, környezettudatos apróság és – mint máskor – meglepetés díjban is részesítjük.

A munkákat lehet postán küldeni a Ludotéka címére (1091 Bp. Üllői út 121.), vagy május 16–20 között a NOE címen (1056 Bp., Március 15. tér 8.) személyesen leadni.

Mindkét pályázat pályaműveinek beküldési határideje: 2011. május 22. (a Biodiverzitás – Biológiai sokféleség napja).

Eredményhirdetés: a 2011. június 4-ét, a Környezetvédelmi Világnapot követő héten.

Kiállítás: a beküldött pályaművek mennyisége szerint az eredményhirdetést követően ill. 2011 szeptemberében a Mobilitás héten.

Ludotéka-Ferencváros csoport

Bringaember, hajrá!

Gratulálunk, hogy az elmúlt
 3 évben bringával jártál munkába!
 Tarts velünk idén is, 2011. április 4-től
 május 8-ig újra *Bam!*

www.bringazzmunkaba.hu

Együttműködő partnerek:

Partnerek:

2 kerekés támogató:

1 kerekés támogató:

Médiatámogató:

A „Bringázz a munkába” (Bam!) kampány a Magyar Kerekpárosklub szervezésében valósul meg az európai Lifecycle projekt és a Kerekpáros Magyarország Program keretében az Európai Unió támogatásával, valamint a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium, mint kampány kezdeményezője, a szerzői jogok tulajdonosa hozzájárulásával.

VersPiknik

A Magyar Költészet Napja Ferencvárosban

2011. április 11.

Április 10. (vasárnap): Költészetnap Családi Piknik
 12:00-13:00 – Alma koncert gyerekeknek (Helyszín: Bakáts tér)
 12:00-16:00 „Vers az utcán!” – Szabad mikrofonnal várjuk egy vers olvasására. (Helyszín: Ráday Könyvesház – Bp., Ráday utca 27.)
 13:00-16:00 HOPPART – költészetnap akció (Helyszín: Ráday utcai étterem, kávézók)
 15:00-tól Kaláka koncert gyerekeknek a Költészet Napja alkalmából (Helyszín: Dési Művelődési Ház, Bp., Toronyház u. 17/b (József Attila-lakótelep))

Április 11. (hétfő)

08:00-11:00 HOPPART költészetnap akció (Helyszín: 2-es, 24-es villamos)
 10:00-tól A város peremén – Dramajáték kisiskolásoknak József Attila gyerekkoráról (Helyszín: József Attila emlékhely – Bp., Gát utca 3.)
 10:00-18:00 „Vers az utcán!” (Helyszín: Ráday Könyvesház – Bp., Ráday utca 27.)
 11:00-tól A Teleki Blanka Közgazdasági Szakközépiskola centenáriumi ünnepségsorozata keretében száz kerékpáros felvonulása
 12.00-tól Közös versmondás – József Attila: Kertész leszek (Közreműködik: Helyey László, Szikszai Rémusz és a Hoppart, helyszín: Bakáts tér) Várunk minden verset mondani vágyót!
 13:00 Koszorúzás a József Attila-lakótelepen a József Attila szobornál (Valéria tér, Dési Huber u. és Napfény u. sarok) és a „Padlás” c. domborműnél (Börzsöny utcai Szabó Ervin Könyvtár előtt). Közreműködnek a Kőrösi Csoma Sándor Kéttannyelvű Általános Iskola tanárai és diákjai
 13:00-tól Koszorúzás a József Attila-emlékhelyen. Beszédet mond: P. Horváth László író, közreműködik: Schnell Ádám színművész (Helyszín: József Attila-emlékhely, Gát u. 3.)
 14:30-tól A Versillusztrációs Pályázat 2011 megnyitója (Helyszín: Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjtemény, 1092 Ráday u. 18.)
 15:00-tól A szív hangjai – Középkolász diákirók írásai a Ferencvárosról (Helyszín: József Attila-emlékhely, Gát u. 3.)
 17:00-tól MEDÁLIÁK – Z. Mezei Erzsébet fotókiállításának megnyitója (Helyszín: Dési Huber István Művelődési Ház, Bp., Toronyház u. 17/b)
 17:00-tól Csányi János: A fekete zongora c. tévéfilmje – Filmvetítés és beszélgetés (Helyszín: Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjtemény, Ráday u. 18.)
 18:00-tól József Attila Szabad-ötletek jegyzéke két ülésben, előadja: Jordán Tamás (Helyszín: Pincészház - Bp., Török Pál u. 3.)
 18:00-21:00 HOPPART – költészetnap akció (Helyszín: Ráday utcai étterem, kávézók)
 20:30-tól Grencsó Open Kollektív, Vendég: Lackfi János (Helyszín: Jedermann (Ráday u. 58.))

A programok ingyenesek, kivétel az április 11-én 18 órakor kezdődő Szabad-ötletek jegyzéke két ülésben című előadás! (További információ: www.fmkportal.hu)

Szervező: Ferencvárosi Művelődési Központ és Intézményei, 1096 Bp., Haller u. 27.
www.fmkportal.hu

Lucien Hervé fényképei láthatók ebben a Poligráfban, akinek április 30-ig van kiállítása a Szépművészeti Múzeumban

A száz éve született Lucien Hervé fotóművész alkotásaiból válogatott kiállítást láthat a nagyközönség a Szépművészeti Múzeumban. Az újonnan a múzeum gyűjteményébe került száz fotót és számos dokumentumot bemutató kiállítás elsősorban a magyar származású művész építészeti fotóira helyezi a hangsúlyt, de a látogatók áttekintést kaphatnak Hervé egész életművéről.

A kiállítás Magyarországon első ízben teljes életművet mutat be, ahol az ismert és elismert felvételek mellett a magyar közönség számára ismeretlen művek tárhatják fel a 2007-ben elhunyt Lucien Hervé művészetét. A kutatások eredményeként a fotók mellett a művész tevékenységét, munkamódszerét és kapcsolatrendszerét szélesebb kontextusban feltáró dokumentumokat is láthatnak az érdeklődők.

A fotográfus Elkán László néven, Hódmezővásárhelyen született 1910-ben. Fiatalon, 18 évesen hagyta el Magyarországot, és egyéves bécsi tartózkodás után Párizsban telepedett le. Itt 1939-ig egy bankban keresett megélhetést, majd egy magazin számára kezdett el cikkeket írni és fotókat készíteni. A világháború alatt a hadifogságban, majd az ellenállás alatt nyílt módja a művészetekkel foglalkozni: rajzolni, festeni kezdett. Ekkor vette fel az Hervé álnévet, melyet később művésznévként használt. A háború utáni időben aktív szakszervezeti és politikai tevékenysége mellett ismét rajzolt, festett, valamint magazinok számára fotózott. Pályája 1949-ben gyökeresen megváltozott: találkozott Le Corbusier-vel, aki az akkor épülő Marseille-i lakótömbje építkezéséről készített fotóit látva Hervét meghívta állandó fotósának. Hervé ettől kezdve szisztematikusan végigfotózta a jeles építész összes alkotását, és hamarosan számos meghívást kapott más kortárs építészekről is munkáik megörökítésére. Hervé életművének legnagyobb részét ezek a modern építészetről készített fotók teszik ki. Megbízást kapott azonban a Közel-Keleten, Indiában és Amerikában is, nyaralásai során pedig több ezer felvételt készített Franciaországban és Olaszországban.

Fotóinak egyedisége merész, fény-árnyék ellentétekre épülő, szigorú és geometrikus képkivágásaiban rejlik, melyek azonban minden dokumentatív szemléletet nélkülöznek. Le Corbusier azt mondta róla, hogy e fotokon keresztül maga is jobban megismeri épületeit.

Hervét ma az építészeti fotó legeredetibb és legfontosabb képviselőjeként tartják számon, azonban munkássága során számos más téma is végigkísérte pályáját: felkeltették érdeklődését az utca apró, jelentéktelen részletei és érzékenyen ragadta meg az ember és élettere kapcsolatát is. Kortársaitól eltérően kerülte az anekdotikus életképeket, fotói szigorú kompozíciójuk mellett is mélyen humánus üzenetet hordoznak. Eszközüln a geometrikus felépítésű, szigorú kompozícióit választotta, mely felé Mondrian művészete és a konstruktivisták vezették.

Hervét 1965-től tartó súlyos betegségében is kivételesen megőrzött nyitottság, életerő és alkotókedv jellemezte. Életének utolsó éveiben is fotózott, számos könyvet, könyvtervet készített és maga rendezte kiállításait.

A mostani válogatás egy teljes életmű reprezentatív szelete, ahol a fotók bemutatása nagyobb tematikus egységekben történik. A képek Lucien Hervé minden jelentős témájából ízelítőt adnak, bemutatásuk három nagy csoportban történik: ember, építészet, absztrakció témakörében. A tematikus rendezési elv részben lehetővé teszi az életmű kronológikus feltárását is.

Forrás: <http://www.szepmuveszeti.hu>

Tartalom

IT-émlékeztető	2
Iskolabíróági határozatok	5
A Nagy Durranásról	8
Irodalmi háziverseny	9
Angol sarok	12
Bagolyfészek: Buborékelmélet	14
Legkisebb Másik Színház: Rip Van Winkle	35
Pályázatok	36
Biciklizetek!	37
Verspiknik	38
Lucien Hervéről	39
Vége	40

Újabb végzett gépírókat köszönhetünk

Csanádi Balázs, Deja Vu
Füzes Marcell, HaRibó
Heckmann Ágnes, Tanerő
Mészáros Márton, HaRibó
Niedermüller Erik, MannA
Szöllösi Enikő, MannA
Szőnyei Eszter, MannA
Ternyik Edvin, MannA
Vicsek Barna, Deja Vu
Gratulálunk nekik!

Fábián Péter

OSZTÁLYSZÍNJÁTSZÓ FESZTIVÁL ÉS TMT GÁLAEST

SZERETETTEL MEGHÍVJUK ÖNT, KEDVES CSALÁDJÁT, BARÁTAIT
ÉS HOZZÁTARTOZÓIT A JOGGAL LEGNÉPSZERŰBBNEK NEVEZETT
MŰVÉSZETI GÁLARA,

A TAVASZI MŰVÉSZETI TALÁLKOZÓRA.

A TALÁLKOZÓRA 2011. ÁPRILIS 7-ÉN, CSÜTÖRTÖKÖN ÉS 8-ÁN, PÉNTEKEN
A DÉLUTÁNI ÓRÁKBAN KERÜL SOR AZ A25-ÖS TEREMBEN.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Diósi Alojzia

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében